

“ก็ดี ไหนๆ ก็ต้องโดนไล่ ออก ถ้าอย่างนั้นก็ทำอะไรให้มันสะใจไป
เลยดีกว่า” ภรรยาเขยขึ้นและใช้สายตาโลมเลียมกวาดมองไปทั่วร่างวันวิสา

“จะ...จะทำอะไร” วันวิสาร์ีบก้าวถอยหลังอย่างไม่ไว้วางใจ

“ในเมื่อเธอเป็นต้นเหตุให้ฉันโดนไล่ ออก ฉันก็น่าจะทิ้งของที่ระลึก
ฝากไว้ให้ตัวเธอต้องจดจำ...ไปจนวันตาย”

ประโยคสุดท้ายของเขาทำให้วันวิสาดมพะ

ภรรยาขมมุ่ปาก หนนี้เขาจะต้องสั่งสอนวันวิสาให้รู้สำนึก ดีไม่ดี
เจ้าหล่อนอาจตัดสินใจยกเลิกการมาเป็นตัวช่วยเสริมดวงให้เขา ซึ่งนั่น
เป็นสิ่งที่เขาต้องการมากที่สุด

請

1

“ฝากไปบอกอาการด้วย ช่วงนี้จะทำอะไรให้ระมัดระวังตัวไว้หน่อย แล้วถ้าว่างก็ให้มาหาตาแก่คนนี้บ้าง” ชายแก่บอกกล่าวกับหนุ่มรุ่นหลานที่ยืนอยู่ตรงหน้า

“ครับซินแส ผมจะเรียนคุณภรพให้ครับ” ชายหนุ่มรับคำแล้วโค้งคำนับ ก่อนจะขอตัวเดินจากไป

ชายชราวัยเจ็ดสิบกว่าที่คนทั่วทั้งเยาวราชต่างรู้จักดี มองตามหนุ่มรุ่นหลานแล้วได้แต่ทอดถอนใจ ด้วยรู้จักนิสัยลูกชายคนเดียวของอาเขี่ยคนนี้ดีว่าเป็นอย่างไร เจ้าเด็กคือเจียบคนนั้นคงไม่ใส่ใจคำเตือนที่ตาแก่คนนี้ฝากไปบอก ซินแสจึงวงยกมือขึ้นมาลูบเคราสีขาวของตนเองอย่างครุ่นคิด

...อาการกำลังมีเคราะห์ หากไม่รีบแก้ไขเห็นทีจะไม่ทันการ...

แชะ! แชะ! เสียงกดชัตเตอร์ดังขึ้นจากกล้องถ่ายรูปในมือหญิงสาวผิวขาว นัยน์ตากกลมโต รูปร่างสูงโปร่ง

วันวิสาสะพายกล้องดิจิทัลรุ่นใหม่ล่าสุด เดินถ่ายภาพผู้คนที่เดินไปมา หญิงสาวเดินไล่ถ่ายรูปตั้งแต่คลองถม ผ่านลำเพ็ง เรื่อยไปจนถึง

ย่านเยาวราช ย่านที่ถนนทั้งสองข้างจอแจไปด้วยผู้คนที่มาเดินจับจ่ายซื้อของ และยังมีร้านข้างทางมากมาย วันวิสาเดินต่อไปเรื่อยๆ พร้อมกับเก็บภาพประทับใจเหล่านั้นไว้ในกล้องดิจิทัลที่ตนเองเพิ่งซื้อมาได้ไม่ถึงสามวัน

“เจ้คนนั้นสวยจัง เดินควมมากับแฟนที่เด็กด้วย” วันวิสาพิมพ์ภาพเมื่อกล้องของตนเองจับภาพหญิงสาวที่ดูมีอายุแต่ยังสวยจัด เดินควมแขนมากับชายหนุ่มร่างสูงคนหนึ่งซึ่งดูแล้วน่าจะอายุน้อยกว่ามาก

วันวิสายิ้มๆ แล้วมองตามคนทั้งคู่ที่เดินหายเข้าไปในโรงน้ำชา จากนั้นหญิงสาวซึ่งค่อนข้างคุ้นเคยกับถนนในย่านนี้เป็นอย่างดีจึงเดินลึกลงไปในซอยทางลัด เพื่อที่จะไปออกยังถนนอีกฟากหนึ่ง แต่เสียงอะอะที่ดังตรึงบริเวณหัวซอย ทำให้วันวิสารีบเดินเข้าไปดูว่ามีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น

ปัก! ปัก! ปัก! ภาพการชกต่อยกันระหว่างชายหนุ่มท่าทางน่ากลัวสี่ห้าคนทำให้วันวิสารีบวิ่งไปแอบอยู่หลังเสาไฟ หญิงสาวมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยใจที่เต้นโครมคราม หากเธอทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ความเป็นพลเมืองดีของเธอก็คงเลือนหายไปจากชีวิต แต่หากเธอทะเล่อทะล่าเข้าไปห้าม ก็อาจโดนลูกหลงจนตายคาที่ และอาจต้องนอนโดยมีหนังสือพิมพ์ปิดหน้าและกลายเป็นข่าวหน้าหนึ่งในวันพรุ่งนี้

วันวิสาจตุๆ จ้องๆ อยู่ชั่วครู่ ก่อนตัดสินใจขอเป็นพลเมืองดีเพียงแค่ครั้งหนึ่ง ด้วยการขออยู่ห่างๆ แล้วเก็บภาพไว้เป็นหลักฐานแทน เผื่อว่าหากเกิดเหตุการณ์ร้ายแรงถึงขั้นกลายเป็นข่าวใหญ่ได้ออกโทรทัศน์ ภาพเหล่านี้จะได้เป็นหลักฐานเด็ดมัดตัวผู้ก่อเหตุลงมือเอาไว้ได้

เมื่อกล้องพร้อม หญิงสาวซึ่งสวมวิญญาณนักข่าวจำเป็นก็ไม่รอช้า ถ่ายภาพเหตุการณ์ทุกซอกเอาไว้อย่างละเอียด ก่อนยิ้มพึงพอใจ โชคดีที่เธอเพิ่งซื้อกล้องมาใหม่ ภาพถ่ายจึงคมชัดละเอียดิบ ถ่ายใกล้ถ่ายไกลเก็บได้ทุกซอกไม่มีตกหล่น แถมกล้องยังมีระบบป้องกัน

ภาพสั้นไหว ภาพที่ได้จึงดูคมชัดทุกตารางนิ้ว ชั่ววิดีโอที่ถ่ายไว้เมื่อสักครู่นี้ก็ได้ภาพมุมสวยทำให้เห็นใบหน้าของทุกคนชัดเจน มีหลักฐานที่ดีเยี่ยมขนาดนี้ รับรองได้เลยว่าไม่มีผู้ก่อเหตุคนไหนหลุดรอดไปได้อย่างแน่นอน

“กล้องดีจริงๆ” วันวิสาพิมพ์

“สุดยอด ไม่เสียแรงที่ซื้อมาราคาแพงลิบ” หญิงสาวยังคงกดชัตเตอร์รัวเร็ว แคมบางครั้งเมื่อเมื่อยมือก็ยิ่งเปลี่ยนโหมดไปถ่ายวิดีโอเพื่อเก็บหลักฐาน เพราะไม่อยากให้พลาดไปแม้แต่นาทีเดียว

“ต่อยกันเข้าไปเถอะ ต่อยจบเมื่อไหร่แล้วจะรู้สึก ให้อพวกชอบใช้กำลังเข้าตัดสิน เดียวพอมารับภาพวีรกรรมอันน่าสมเพชของตัวเองแล้วจะได้แต่ร้องเองๆ พุดไม่ออก” วันวิสากลายไปบนไป

แต่จู่ๆ การชกต่อยก็สิ้นสุดลง ทั้งสองฝ่ายที่ชกกันนัวเมื่อสักครู่นี้แยกออกมายืนนิ่งสงบเสถียร จนวันวิสาที่มองผ่านเลนส์กล้องต้องเงยหน้าขึ้นมามองว่าเกิดอะไรขึ้น

ชายหนุ่มผิวขาวรูปร่างสูงใหญ่ก้าวเดินเงียบๆ เข้ามาตรงจุดเกิดเหตุ วันวิสาเห็นชายหนุ่มคนนั้นพุดจาอะไรสองสามประโยค แล้วคนทั้งหมดก็ก้มหน้าคล้ายสำนึกผิด หญิงสาวมองภาพตรงหน้าอย่างทึ่งและนึกสงสัยว่าชายหนุ่มผิวขาวท่าทางดูๆ คนนั้นเป็นใคร ทำไมคนพวกนั้นถึงได้กลัวกันนัก

“เอ๊ะ นั่นมันผู้ชายที่เดินควบกับเจ้คนสวยเมื่อครู่นี้ สงสัยจะเป็นพวกเดียวกัน แต่ทำไมถึงปฏิบัติภารกิจกับแฟนเร็วนัก”

วันวิสาแอบดูอยู่หลังเสาไฟ และไม่ลืมที่จะยกกล้องขึ้นมามาถ่ายภาพชายหนุ่มที่เจอกันเมื่อสักครู่นี้มาเก็บไว้เป็นหลักฐาน ในช่วงจังหวะที่เธอยกกล้องขึ้นมาถ่าย หญิงสาวมองผ่านเลนส์กล้องและเห็นชายหนุ่มคนนั้นหันหน้ามามอง แต่วันวิสาทำเนียนไม่รู้ไม่ชี้ เบี่ยงกล้องไปถ่ายทางอื่น แต่พอชายคนนั้นหันกลับไป เธอก็ไม่รู้ว่าจะถ่ายต่ออีกสี่ห้ารูปอย่างรวดเร็ว

“ผู้ชายอะไร หน้าตาตุษะมัด สงสัยคงนึกว่าตัวเองหน้าตาดี บัดโธ! ขาวซีดแบบนี้เพิ่งหลุดมาจากห้องแซ่แข็งชัดๆ ยังไม่รู้ตัวเองอีก” วันวิสาแอบนินทาหลังจากเก็บรูปได้มากพอแล้ว

วันวิสาที่มัวแต่พูดไม่ทันสังเกตว่าชายหน้าตาคนนั้นได้พยักหน้า กับคนของตนเอง และมองกลับมาทางวันวิสาอีกครั้งอย่างไม่พอใจ

ภรพ ทายาทคนโตของเจ้าแก้งนกชื่อดังในย่านเยาวราช รู้สึกจน จัดที่ดินเองตกเป็นเป้าให้หญิงสาวซึ่งยืนอยู่หลังเสาไฟถ่ายภาพ ผู้หญิง คนนั้นกล้าลองดีมาก ที่บังอาจมาแอบถ่ายรูปของเขาทั้งๆ ที่เขายังไม่ได้ อนุญาต

“ม่งคลไปเอากล้องของผู้หญิงคนนั้นมา” ภรพหันไปสั่งลูกน้อง เสียงห้วน

“ครับ คุณภรพ” ม่งคล ลูกน้องคนสนิทและเป็นมือขวาของภรพ รับคำสั่ง จากนั้นก็หันไปพยักหน้าเรียกคนของตนเองให้เดินตามไป

วันวิสาที่กำลังยืนพึ่งเสาไฟเหลือบไปเห็นชายฉกรรจ์สี่ห้าคนเดิน ผละออกมาจากกลุ่มนั้น ในตอนแรกเธอไม่คิดสงสัยอะไร แต่เมื่อชาย กลุ่มนั้นเดินมาได้สักพัก เธอก็เริ่มเอะใจเมื่อชายกลุ่มนั้นเหมือนจะ เดินตรงเข้ามาหาตนเอง

หญิงสาวหันไปมองโดยรอบอีกทีเพื่อความแน่ใจ แต่เมื่อไม่เห็นมี ใครสักคน วันวิสาก็รู้ตัวแล้วว่าไม่ควรยืนอยู่ที่นั่นต่อไปอีกแม้แตวินาทีเดียว “อยู่ไม่ได้แล้ว ฉันรีบเผ่นก่อนดีกว่า”

พูดจบวันวิสาก็หันหลัง จ้ำเร็วๆ รีบหนีออกไป แต่เพื่อความมั่นใจ จึงหันหลังกลับมามองอีกครั้ง และนั่นเป็นการหันหลังกลับมามองครั้งสุดท้าย เพราะต่อจากนั้นวันวิสาก็ไม่คิดสนใจอะไรอีกแล้ว หลังจาก หันหน้ากลับมาได้ ก็ขอย่ำวิ่งแบบไม่ต้องคิดมาก

“อย่าหนี! อย่าหนี!” เสียงตะโกนดังตามมา

“บ้าหรือเปล่าเนี่ย! ตะโกนขึ้นมาแบบนี้ ใครไม่หนีก็บ้าแล้ว”

วันวิสาห์ร้องขึ้น สองเท้าซอยถีบไล่ความเร็วอย่างเต็มที่

“จับไว้! จับไว้!” เสียงตะโกนดังเข้ามาให้วันวิสาห์ได้ยินอีก

“อยากจะทำอะไร จะตามมาจับฉันทำไม ฉันไม่ได้สวยงามขนาดนั้น”

วันวิสาห์วิ่งไปบนไป เสียงตะโกนโหวกเหวกที่ดังตามหลังมาอีกทำให้วันวิสาห์วิ่งหนีสุดชีวิต เพราะจำภาพข่าวเหตุการณ์ในโทรทัศน์ที่เคยนำเสนอว่ามีแก๊งจับเด็กสาวส่งไปขายชายแดนซึ่งเป็นข่าวดังเกรียวกราวมาแล้วก่อนหน้านี้ได้ดี

“ผู้หญิงอะไรวิ่งเร็วจริงๆ” มงคลพุดขึ้น ก่อนจะตะโกนสั่งลูกน้องตนเอง “แยกกันไปดักไว้”

วันวิสาห์ได้ยินแว่วๆ ว่าให้แยกกันจับตัวเธอ หญิงสาวยิ้มมุมปาก...หน้อย! รู้จักเจ้าแม่เยาวยราชอย่างเธอน้อยไปซะแล้ว ซอยไหนไปออกซอยไหนมีหรือที่คนอย่างวันวิสาห์จะไม่รู้ เธอน่ะเดินจนทะเลาะลูบปรูไปหมดไล่ตั้งแต่เยาวยราช ลำเพ็ง คลองถม ยิ่งชอกซอยไหนมีของดีของถูกขายเธอนี่แหละเสาะแสวงหามาแล้วทั้งนั้น

และด้วยความที่เป็นนักกีฬาเก่า วันวิสาห์ใช้ทักษะการวิ่งที่เคยฝึกซ้อมผสมกับความรู้ทางเป็นอย่างดี เร่งฝีเท้าวิ่งหลบเข้าซอยนั้นไปออกซอยนี้ จนท้ายที่สุดก็สลัดลูกน้องของมงคลที่วิ่งตามมาหลุดได้

เมื่อรู้ว่าพ้นแล้ววันวิสาห์ก็หยุดวิ่งและหันหลังกลับไปมองด้วยแววตาของผู้ชนะ และแหยะยิ้มดูแคลนพวกนักเลงกิ๊กก๊อกขาสั้นเหล่านั้นที่วิ่งตามไม่ทัน “ไร้หน้าตา กระจอก กลับไปฝึกวิ่งใหม่เถอะ หนูๆ อนุบาลน้ำแข็งน้อย”

ปัก!

“โธ้ย! คุณเดินยังไงเนี่ย” วันวิสาห์ร้องเสียงหลง เมื่อหันหน้ากลับมาชนร่างร่างหนึ่งเข้าอย่างแรง

ไม่มีเสียงพูดจากชายหนุ่มที่วันวิสาห์เดินชน นอกจากสายตาคมกริบที่มองวันวิสาห์อย่างไม่พอใจ

วันวิสาเษกหน้าขึ้นมามีหวังต่อว่าชายหนุ่มที่ไม่มีมารยาท ก่อนจะต้องอ้าปากค้าง เพราะจำได้ดีว่าชายหนุ่มคนนั้น เพิ่งได้เป็นนายแบบก๊อนน้ำแข็งแห้งให้เธอถ่ายภาพไปเมื่อสักครู่

“เอากล้องมา!” เสียงแหบต่ำเอ่ยขึ้นคล้ายคำราม

“ทำไมฉันต้องให้คุณด้วย” วันวิสาตอบกลับเสียงเข้มไม่แพ้กัน ผู้ชายคนนี้น้ำหรือเปล่า ไม่เคยรู้จักกัน จะมาขอล้องเธอทำไม หรือว่าจริงๆ แล้วการขอล้องเป็นรหัสการนำเสนอสินค้า...

“เอากล้องมา!” ชายหนุ่มพูดซ้ำเป็นครั้งที่สอง

วันวิสาเบี่ยงตัวจะเดินหลบด้วยความไม่พอใจ “ไปขอช่างหน้าฉันไม่มีจะให้ แล้วอย่ามาทำตัวเรียกร้องความสนใจ ฉันไม่ซื้อ แล้วก็ถอยไปได้แล้ว ฉันไม่มีรสนิยมชอบดี”

ภพคำรามเสียงต่ำในลำคอ กระซอกเสียงห้วนถามอีกครั้ง “จะให้ดีๆ หรืออยากให้ต้องใช้กำลังลงไม้ลงมือ”

วันวิสาเริ่มรู้ตัวว่าตนเองอาจจะตกเป็นเหยื่อของโจรปล้นทรัพย์ จึงกอดกล้องเอาไว้แน่น จากนั้นก็ไม่สนใจอะไรอีก นอกจากแผดร้องเสียงดังลั่น “ช่วยด้วยค่ะ! ช่วยด้วย! โจรจี้ชิงทรัพย์!”

ชายหนุ่มที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นโจรจี้ชิงทรัพย์ไม่สะทกสะท้านกับถ้อยคำของหญิงสาวตรงหน้า แต่กลับหันไปพยักหน้าให้คนสนิทที่เพ่งวิ่งตามมาถึงให้ลงมือจัดการ

มงคลพยักหน้า เดินเข้าไปหาวันวิสา “ขอโทษนะครับคุณผู้หญิง” พุดจบชายหนุ่มก็ควักกล้องในมือของวันวิสา แล้วดึงออกมาอย่างรวดเร็ว

วันวิสาตกใจ ไม่คิดว่าจะเกิดเหตุการณ์แบบนี้กับตนเอง ชำร้องให้คนช่วยก็ไม่มีใครสนใจ “เอาคืนมานะ! เอาคืนมา!” สองมือวันวิสาจะคว่ำกลับมา แต่ชายอีกสองคนเดินเข้ามาขวางไว้

มงคลเอากล้องไปให้ภพ ชายหนุ่มรับมาแล้วกดเปิดดู ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองวันวิสาอีกครั้ง พร้อมกับถามเสียงเข้ม “เมมโมรีการ์ด”

“ไม่มี” วันวิสาตอบเสียงฉุน คนพวกนี้มีสิทธิ์อะไรมาทำอย่างนี้กับเธอ “แล้วก็เอากล้องฉันคืนมา ถ้าอยากได้ หนู...ทำงานเก็บเงินไปซื้อเอง หรือไม่ก็ไปขอเมียเอา”

มงคลสะดุ้งกับคำพูดของหญิงสาวตรงหน้า รีบหันไปมองหน้าเจ้านายที่ยืนทำหน้าเรียบนิ่ง ถ้าใครรู้จัก ภรพ รุ่งเรืองไพศาลศิริ ดี จะรู้ว่าภายใต้สีหน้าเย็นชาคือภูเขาไฟที่พร้อมจะระเบิดได้ทุกเมื่อ

“รูปร่างแบบคุณดูแล้วก็น่าจะทำได้ดี ฉะนั้นกล้องแค่หนึ่งสองหมื่นคงมีปัญญาซื้อใช้ไหม” วันวิสาพูด พลังกวาดสายตามองภรพ ตั้งแต่หัวจดเท้าแล้วยิ้มแบบรู้เท่าทัน รูปร่างแบบนี้ หน้าตาแบบนี้ แพนแกแบบนี้ จะเป็นอะไรไปได้ นอกจาก... เหมาโลดได้ตลอด

“คุณผู้หญิงครับ...” มงคลพยายามจะพูดห้าม

“ถอยไปมงคล” เสียงเข้มบอกคนสนิท

ภรพใช้สายตาดูดันจ้องหน้าวันวิสา และใช้เวลาเพียงชั่วอึดใจเดียวสาวเท้าเข้าไปประชิดตัวเธอ หญิงสาวผงะด้วยไม่ทันตั้งตัว แล้วชายหนุ่มก็ทำในสิ่งที่คนทั่วไปไม่มีทางกล้าทำ มือใหญ่ล้วงเข้าไปในเสื้อเชิ้ตตัวหลวมโพกแล้วเพียงพริบตาก็ดึงเอาการ์ดเมมมือออกมาได้สำเร็จ

วันวิสาเบิกตาโต อ้าปากค้าง ยืนตัวตรงแข็งทื่อ

“ถ้าอยากจะหาเงินทางนี้ก็ไปอัปไซค์เพิ่มซะ” ภรพก็ลงมือกระชับซิตริมใบหูหญิงสาว ก่อนจะยัดตัวขึ้นพร้อมกับมอบรอยยิ้มร้ายกาจให้วันวิสาจดจำไปจนวันตาย จากนั้นก็หันไปพยักหน้าให้ลูกน้องคนสนิท คั่นกล้องให้แก่คนที่ยืนนิ่งแข็งเพราะกำลังช็อกกับสิ่งที่เกิดขึ้น

มงคลยืนกล้องให้หญิงสาว แต่วันวิสายังคงยืนนิ่งไม่ขยับเขยื้อน ชายหนุ่มจึงวางกล้องไว้บนพื้น

ภรพหันหน้ามามองหน้าวันวิสาแวบหนึ่งด้วยสายตาดูแคลน แล้วหันหลังเดินออกไปอย่างไม่คิดสนใจอีก

หลังจากหายช็อก วันวิสาพูดไม่ออก ได้แต่ชี้มือไปข้างหน้าอย่าง

แค้นจัด จนเมื่อภรรยาพบกับพรรคพวกเดินหายลับไปจากสายตา เสียงเข่นเขี้ยวด้วยความแค้นก็หลุดออกมาจากปากหญิงสาวที่โดนย่ำยีทางจิตใจ

“ไอ้ผู้ชายเลว ไอ้คนลามก อย่าให้เจอตัวอีกนะไว้ย ฉันช่านายแฉ่ ไอ้ตี๋ห้องเย็น ไอ้คนจิตทรมาน” วันวิสาตะโกนด่าด้วยความคับแค้น สองมือกุมคอเสื้อไว้แน่น ยิ่งคิดก็ยิ่งเจ็บใจ แค้นจนแทบกระอักเมื่อถูกชายหนุ่มที่ไม่รู้จักแม้กระทั่งชื่อล่องเกินต่อหน้าคนมากมาย

วันวิสาแค้นจัด ก้มลงไปหยิบกลิ้งมาถือไว้ในมือ และปฏิญาณในใจอย่างหนักแน่น หากชีวิตนี้ได้เจอหน้าไอ้ผู้ชายมือโสโครกคนนั้นอีก เธอจะขอเอาคืนให้สาสม วันวิสาทำหน้าเหยเกพลางห่อไหล่ด้วยความขยะแขยง เมื่อนึกถึงมือของไอ้ตี๋เผือกร่างใหญ่ที่นั่นเวลาล้วงลงไปหยิบเมมโมรีการ์ดออกมา

ภายในห้องโถงใหญ่ของบ้านรุ่งเรืองไพศาลศิริ ชายหนุ่ม สีห้าคนที่ก่อเรื่องชกต่อยเมื่อช่วงบ่ายได้มาเฝ้ากันหน้าก้มตาดอย่างสำนึกผิดต่อหน้าลูกชายคนโตของเจ้าสัวใหญ่แห่งตระกูลรุ่งเรืองไพศาลศิริ

“ฉันจะไม่ถามว่ามีเรื่องอะไรกัน แต่จำไว้ให้ขึ้นใจ เมื่อกินข้าวหม้อเดียวกันก็อย่าทะเลาะกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง และถ้ายังอยากเป็นคนของรุ่งเรืองไพศาลศิริต่อไป อย่าได้ไปมีเรื่องชกต่อยให้เห็นอีกเด็ดขาด เข้าใจหรือเปล่า” ภรรยาสั่งลูกน้องตนเองอย่างเฉียบขาด

“ครับ คุณภรรยา” ทุกคนก้มหน้ารับคำสั่งอย่างหวาดๆ เพราะรู้ว่าภรรยาขึ้นชื่อว่าจะดุและเด็ดขาดมากแค่ไหน

“ออกไปได้แล้ว” ภรรยาสั่ง

เมื่อในห้องเหลือกันอยู่สองคน มงคลเดินเข้ามาบอกภรรยาถึงเรื่องที่ตนเองได้รับฝากมา “คุณภรรยาครับ ชินแสงวงศ์ฝากผมมาบอกคุณภรรยาว่า ช่วงนี้ถ้าจะทำอะไรให้ระมัดระวังตัวไว้ด้วย และหากคุณภรรยาว่างหรือพอมีเวลา ให้แวะไปหาชินแสงหน่อยครับ”

“แล้วจะแวะไปวันหลัง แต่เรื่องที่ชินแสง่วงชักมาอย่าบอกป้ากับ
ม้าเด็ดขาด ฉันไม่อยากให้ท่านทั้งสองคนเป็นห่วง”

“ครับ แต่คุณภรรยาจะรีบไปหาชินแสงะครับ ท่าทางชินแสง
จะเป็นห่วงคุณภรรยา” มงคลอยากให้เจ้านายรีบไปให้เร็วที่สุด เพราะ
ใครๆ ต่างก็รู้ว่าชินแสง่วงมีความเชี่ยวชาญในเรื่องการดูดวงชะตา และ
ชักอะไรมาไม่เคยพลาด

ภรรยาเพียงพยักหน้าเบาๆ แต่มงคลทราบดีว่าอีกนานแน่ว่า
เจ้านายหนุ่มจะแวะไปหาชินแสงตามคำเชิญ คนถูกชักให้ระมัดระวังตัว
ไม่มีท่าทีวิตกหรือหวาดกลัวคำทำนาย แม้จะรู้ว่าชินแสงคนดังแห่ง
เยาวราชที่มีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วในหมู่คนจีนทั้งในเมืองไทยและ
ต่างประเทศ ชินเชื่อว่าทำนายแม่นยำมาก เขาพอเชื่ออยู่บ้างแต่ไม่ทั้งหมด
ไม่เหมือนบิดามารดาของเขาที่ทั้งศรัทธาและเลื่อมใส แถมยังมีความ
สนิทสนมกับชินแสง่วงผู้นี้มาก จนเขาพลอยกลายเป็นลูกเป็นหลาน
อีกคนที่ชินแสง่วงให้ความเมตตาเป็นพิเศษ

ภรรยาออกไปนอกบ้านหน้าต่างกระจก ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับ
ชีวิต คนอย่างเขาพร้อมสู้กับมันเสมอ แต่หากเป็นเรื่องผู้หญิง...ชายหนุ่ม
ยั้งเหยียดเมื่อจู่ๆ ก็นึกถึงหญิงสาวรูปลักษณะเคียงตาคอนันท์ หากบนโลก
ใบนี้มีผู้หญิงจูนจ้านแบบนี้อยู่เกินครึ่ง...ภรรยาหน้าอย่างหมดอารมณ์
ไปในทันที

**วันวิสาขามรณเสียดกลับบ้าน เธอต้องเสียเงินซื้อเมมโมริการ์ด
อันใหม่ ทั้งๆ ที่ไม่ควรจะต้องมาเสียเงินในเรื่องนี้แล้วแต่ নয়**
“อย่าให้ได้เจอตัวอีกครั้งนะ ไม่อย่างนั้นสวายนั่น ใต้อีตี้ยาวราช
หน้าเต้าทิ้ง” วันวิสาขพูดยั่วๆ

“เป็นอะไรไปสา ทำไม่ทำหน้าทำตาเหมือนคนอยากจะไปออก
รบ” ชายหนุ่มที่เดินออกมาจากในครัวทักวันวิสาขที่กำลังนั่งทำหน้าบูดบึ้ง

อยู่บนโซฟายาวสี่ขาที่ตั้งอยู่ติดริมหน้าต่าง

“พี่ปลื้ม สากำลังอารมณ์เสีย” วันวิสาหันหน้ามามองพี่ชาย และ
ป่นออกมาด้วยความแค้นใจ

“ใครมันทำน้องสาวพี่อารมณ์เสียได้”

“ผู้ชายเลว...” วันวิสาลากเสียงยาว ย้ำให้พี่ชายรู้ว่ามันเลวมาก
ขนาดไหน

บดินทฆวดคิดว่า ปกติน้องสาวคนนี้แทบไม่เคยเกลียดใครมาก่อน
แสดงว่าผู้ชายคนนั้นทำอะไรวจริง “ผู้ชายคนนั้นทำอะไรสา” บดินท ชาย
หนุ่มวัยเกือบสามสิบถามด้วยความสงสัย

“มันให้พวกวิ่งไล่กวาดสา แต่เลวแค่นั้นยังไม่พอ มันยังชิงเอาการ์ด
เมมโมรี่ที่กล้องของสาไปอีก” วันวิสาเล่าให้พี่ชายฟัง แต่ไม่ได้เอ่ยถึงเรื่อง
ที่ทำให้ตนเองแค้นใจสุดๆ ว่าถูกชิงไปโดยวิธีไหน

“แล้วทำไมเขาถึงต้องมาเอาเมมโมรี่การ์ดไปด้วย” บดินทถามน้อง

“สงสัยคงกลัวสาเอาหลักฐานชั่วๆ ไปเผยแพร่” วันวิสาดอบเสียง
แค้นๆ

บดินทฆวดคิดว่า “หลักฐานชั่วๆ อะไร”

“สาไปได้รูปคนตีกันมา คนพวกนี้น่าจะเป็นอันธพาลคุมแถวนั้น
แล้วพวกเขาคงกลัวว่าถ้ารูปหลุดออกไปสู่สาธารณะจะเป็นข่าวดัง
เปลวๆ อาจจะโดนกวาดล้าง เลยคิดตัดไฟเสียตั้งแต่ต้นลม” วันวิสา
บรรยายเป็นฉากๆ “สมัยนี้ยังมีกลุ่มนักเลงอันธพาลหลงเหลืออยู่อีก
หรือ” บดินทถามอย่างไม่เชื่อ

“มีสิ แถวเยาวราชมีเพียบ และจากการที่สาเดินแถบนั้นมาจนปรู
เห็นเขาพูดกันว่ามีหลายแก๊งเลยละ ทั้งแก๊งเขี้ยวสิงห์ แก๊งเหี้ยยวแดง
แก๊งกระทิง แก๊งพยัคฆ์ แก๊งหงส์ดำ และอีกเพียบ” วันวิสาร่ายรายชื่อ
แก๊งต่างๆ ที่พอจำได้ให้พี่ชายฟัง

“เขาพูดกันว่า” บดินท่ายหน้า ทวนคำพูดน้องสาว “พี่เห็นถ้าใคร

ใช้คำพูดคำนี้ ไม่เคยเห็นด้วยตาสักรายเดียว บอกต่อๆ มากันทั้งนั้น แล้ววันหลังก็อย่าไปทำเรื่องอะไรที่มันเสี่ยง กล้องก็อย่าไปเช่าให้มากนัก ถ่ายหญ้า ถ่ายนกแถวบ้านเราก็ได้ อย่าไปถ่ายภาพคนให้มากนักเลย พี่ไม่อยากให้เราไปมีเรื่องอีก”

“โอ้ พี่ปลื้ม” วันวิสาหน้าหงิก หลังจากโดนพี่ชายที่ซื่อกลัองให้ บอกให้ถ่ายหญ้าถ่ายนกแถวบ้านดีกว่า

“เออ แล้วพรุ่งนี้เราว่างไหม พี่ขอวานอะไรหน่อย” บดินถามวันวิสา

“พี่ปลื้มก็รู้ ช่วงนี้สาวว่างทุกวันอยู่แล้ว” วันวิสาพูดอย่างเบื่อๆ เธอเพิ่งเรียนจบมา และตอนนี้กำลังรอนใบสมัครงานอยู่ แต่ผ่านไปหนึ่งเดือนแล้วยังไม่มีบริษัทไหนเรียกเธอไปสัมภาษณ์ ดังนั้นช่วงนี้เธอจึงว่างมากถึงมากที่สุด

“ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้ตอนบ่ายสองแวะไปที่โรงแรมแกรนด์มิราจให้พี่ด้วย ช่วยเอาแบบร่างของพี่ไปส่งให้ลูกค้าของพี่หน่อย แล้วเอาอุปกรณ์เขียนแบบของพี่ที่ลืมไว้ที่ลูกค้าคืนกลับมาด้วย” บดินบอกน้อง

“ได้เลยค่ะ เดี่ยวสาวจัดการให้ เรื่องแค่นี้เอง” วันวิสารับคำหนักแน่น พี่ชายเธอมีงานล้นมือ แถมยังเป็นบ่อเงินบ่อทองของเธออีก แล้วมีหรือที่คนกตัญญูรู้คุณอย่างเธอจะทำอะไรให้พี่ชายสุดที่รักคนนี้ไม่ได้

วันรุ่งขึ้น...โรงแรมแกรนด์มิราจ

วันวิสาเดินเข้าไปในตัวโรงแรม เอาแบบร่างของพี่ชายขึ้นไปส่งให้ลูกค้าที่มาสัมภาษณ์ชั้นห้า เมื่อส่งงานเป็นที่เรียบร้อยแล้วพร้อมกับได้อุปกรณ์เขียนแบบของพี่ชายกลับคืนมา วันวิสาก็เดินออกมาชั้นรอลิฟต์ เพื่อที่จะลงไปยังชั้นล่าง

ลิฟต์ตัวข้างๆ ที่กำลังจะขึ้นไปชั้นบนเปิดออก วันวิสาเลิบบไปเห็นชายหนุ่มเดินควงหญิงสาวหน้าตาน่ารักออกมาจากลิฟต์ เห็นเพียง

แวบเดียวแวดตาก็อวโรจน์ไปด้วยความแค้นที่อัดแน่นฝังอก เจ้าตัวรีบหันหน้าหลบ พร้อมๆ กับยิ้มเย้ยที่มุมปาก

สวรรค์คงส่งเสริมให้เธอได้ชำระแค้น และเธอจะขอรับแรงเสริมนี้ไว้ด้วยความเต็มใจ วันวิสาขียัมร้ายกาจ...ไ้อ้ปลวก เดียวได้เจอของแข็งแน่

วันวิสาขแอบมองตามหลัง และเมื่อเห็นชายหนุ่มกับหญิงสาวคนนั้นเดินเข้าไปในห้องอาหารจีนชื่อดังสุดหรู เธอที่อยากแก้แค้นใจจะขาดก็เข้าไปเดินเตร็ดเตร่อยู่แถวนั้นเพื่อรอคอยโอกาสลงมือ

เพียงไม่นาน โอกาสของวันวิสาก็มาถึง เมื่อชายหนุ่มคนที่ตนเองหมายหัวไว้เดินออกมาจากห้องอาหารและตรงไปที่ห้องน้ำ

“แม้แต่วรรคก็ยังเข้าข้างคนอย่างวันวิสาฯ ฉะนั้นไ้อ้โฉดมือชั่วอย่างนายนั้นมันต้องได้รับบทเรียน จะได้สำนึกในสิ่งที่ได้กระทำไว้กับฉัน” วันวิสาฯพูดพลางยิ้มสะใจ แล้วเดินตามชายหนุ่มไปยังห้องน้ำที่อยู่ตรงหัวมุมซ้ายสุดของตัวตึก

วันวิสายืนเฝ้ารออย่างใจเย็น จนกระทั่งได้ยินเสียงฝีเท้าคนดังออกมาจากห้องน้ำ หญิงสาวสะยะยืมโหด และทำการเตรียมพร้อมด้วยการหยิบอุปกรณ์ขึ้นมาเอาไว้ จากนั้นเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าดังเข้ามาใกล้ จนลงมือได้ วันวิสาก็รีบก้าวออกจากมุม ซึ่งในจังหวะนั้นชายหนุ่มที่ตกเป็นเป้าหมายของวันวิสาฯเหลียวกลับไปมองด้านหลังพอดี

เมื่อแน่ใจว่าไม่ผิดตัวแน่นอน วันวิสาก็พูดเสียงเข้ม “คนชั่ว!”

คนชั่วหันหน้ากลับมามอง วันวิสาฯไม่รอช้า จัดการฉีดยาพิษปริศนาใส่หน้าคุณแค้นอย่างรวดเร็ว

ฟึดๆ

“เฮ้ย!” ชายหนุ่มร้องลั่น พร้อมกับยกมือขึ้นมาปิดหน้าอย่างรวดเร็ว

“แกไม่รอดแน่” วันวิสามัวแต่ตั้งใจฉีดยาพิษไม่ยั้ง จึงไม่ทันได้สังเกตอีกฝ่ายให้ตี “แก...ไ้อ้มือมาร วันนี้จงชดใช้กรรมที่ได้เคยก่อไว้ซะ”

“ผู้หญิงบ้า ทำอะไร หยุด! หยุด!” ชายหนุ่มที่ปิดตาเริ่มร้อง
ไวยวาย

“ไม่หยุด! เดี่ยวได้เจอบ้ายิ่งกว่านี้อีก” วันวิสาตอบเสียงโหด ล้วง
มือลงไปในเบตตนเองแล้วหยิบไม้บรรทัดเหล็กอันใหญ่ของพี่ชายที่เพิ่งได้
คืนจากลูกค้าขึ้นมา นัยน์ตาฉายแววโหดอย่างที่สุด

“ยื่นมือลามาบอกออกมา” วันวิสาสั่งเสียงเหี้ยม “ไม่ยื่นใช่ไหม ถ้าไม่ยื่น
ก็ตีมันทั้งสองมือนั้นแหละ” พุดจบวันวิสาก็ฟาดไม้บรรทัดเหล็กใส่มือ
ของชายหนุ่มที่ยกขึ้นมาปิดหน้าทั้งซ้ายและขวาไม่ยั้ง ผีเยะๆ

“ชอบใช้มือล้วงนักใช่ไหม มันต้องเจอนี้!” วันวิสาพุดพลาง
กระหน่ำตีต่ออย่างสาแก่ใจ ผีเยะๆ

“หยุดๆ” ชายหนุ่มร้องลั่น เบี่ยงตัวหนีไม้บรรทัดพัลวัน

“รู้สำนึกหรือยัง ฉันทามไฉนหรือเปล่า” วันวิสาพุดเสียงเข้ม
ฟาดไม้บรรทัดใส่อีกฝ่ายอีกหลายที

“สำนึกแล้วครับ สำนึกแล้ว” ชายหนุ่มที่ยังลืมนึกไม่ขึ้นร้องบอก
อย่างหวาดๆ

หญิงสาวที่ถือไม้บรรทัดเหล็กยิ้มสะใจ คนเลวๆ แบบนี้มันต้อง
โดนสั่งสอนซะบ้างถึงจะเข็ดหลาบ วันวิสามองชายหนุ่มที่ยังเอามือปิด
หน้าอย่างสมน้ำหน้าสุดๆ เล่นกับใครไม่เล่น มาเล่นกับนางสาววันวิสา
จิตวรบรรจง มันก็สมควรแล้วที่ต้องโดนแบบนี้

คนได้แก่แค้นนี้กองอย่างล่ำพองใจ ก่อนที่สายตาก็จะมาสะดุดกึกกับ
ร่างสูงใหญ่ที่เพิ่งเดินออกมาจากห้องน้ำ

ภพเดินออกมาจากห้องน้ำหลังจากทำธุระส่วนตัวเสร็จ และเดิน
ผ่านไปโดยไม่แม้แต่จะปรายตามามองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า
แม้แต่บ่อย

คนที่ถือไม้บรรทัดยื่นแข็งค้ำ เหวอกับภาพที่เห็น จากนั้นดวงตา
ทั้งสองข้างก็เริ่มมีแววสำนึกผิด เมื่อกลับมามองชายหนุ่มที่ยืนเอามือปิด

ตาอยู่ตรงหน้า “คุณ” วันวิสาเรียก เสียงอ่อยลงนิดหนึ่ง

“ผมขอโทษ ต่อไปผมจะไม่จับมั่วไปหมด ไม่ทำตัวรุ่มร่ามเวลาอยู่
ใกล้หญิงอื่น ผมสำนึกแล้ว ต่อไปจะไม่ใช้มือไปโอบไปกอดคนอื่นอีก
ไม่ทำอีกแล้ว ผมสัญญา” ชายหนุ่มร้องบอกอย่างสำนึกผิด

วันวิสามุมปากกระตุก จำต้องทำเสียงเข้มตอบกลับ “จำไว้ให้ดี
แล้วกัน ต่อไปอย่าทำอีก เข้าใจหรือเปล่า”

“ครับๆ” ชายหนุ่มรับปาก มือที่ยกขึ้นมาปิดหน้าเต็มไปด้วย
ร่องรอยของไม้บรรทัด

“ดี เข้าไปล้างหน้าล้างตาในห้องน้ำ หายดีแล้วค่อยออกมา แล้ว
จำไว้ อย่าได้ทำตัวเจ้าชู้มือไว่ไปทั่ว ไม่อย่างนั้น...ตาย!” วันวิสาขูปิดท้าย
รีบเก็บไม้บรรทัดใส่เป้ ก่อนจะหันซ้ายหันขวาแล้วรีบเดินหนีออกไป
อย่างรวดเร็ว

เมื่อเดินพ้นมาจากหน้าห้องน้ำชาย วันวิสาก็ก่อนหายใจอย่าง
โล่งอก “บ้าเอ๊ย เกือบไปแล้ว ดันตัวคล้ายกัน ใครจะไปนึกว่าผิดตัว
แต่ก็เอาเถอะ...ถือว่าได้ทำความดี ได้ช่วยลูกผู้หญิงด้วยกัน” วันวิสาบ่น
พึมพำในความเข้าใจผิดของตนเอง “แต่เสียตายจริงๆ ดีให้ถูกตัวหน่อย
ก็ไม่ได้ แม่จะฟาดให้ยับกว่านี้อีก ไร้...ทำเป็นเก๊ก เดินผ่านไม่สายตาแล
ไ้เห็นหน้าช่องฟรีช นึกว่าเท่ตายไ้มัยเนี่ย” วันวิสาพูดอย่างเสียอารมณ์
แล้วเดินเข้าห้องน้ำหญิงก่อนที่จะกลับบ้าน แต่เมื่อเปิดประตูห้องน้ำ
เข้าไป ดวงตากลมโตก็ต้องหรีลงเมื่อเห็นสาวน้อยหน้าตาน่ารักตรงหน้า

“หึๆ สวรรค์ข้างเข้าข้างอีกแล้ว” วันวิสาอึ้งเหมยพลางบอกกับ
ตนเองเบาๆ เมื่อแผนหนึ่งไม่ได้ผล ก็ต้องใช้แผนสอง...นารีน้าตานองเนี่ย
แหละ

วันวิสาไม่รอช้า รีบเดินตรงไปที่อ่างล้างหน้าแล้วบีบน้ำตา พร้อมกับ
กับปล่อยเสียงโห่ทันที “ฮือๆๆ”

หญิงสาวที่ยืนล้างมืออยู่รีบหันมามองวันวิสา แล้วถามขึ้นด้วย

ความเป็นห่วง “พี่คะ มีอะไรหรือเปล่าคะ”

วันวิสาห์ก้มหน้าสะอื้นให้เสียงดังกว่าเก่า

“เออ...พี่คะ คือ...คือ...” หญิงสาวหน้าเสียว พุดไม่ออก

“พี่เป็นคนมีกรรม” วันวิสาห์เริ่มพุด และยังสะอื้นให้ต่อเนื่อง “มีตาแต่ไร้แวว เจอผู้ชายไม่ดี ชีวิตถึงต้องพังพินาศ”

หญิงสาวมองวันวิสาห์ด้วยความเห็นใจ เมื่อรู้ว่าคนที่ร้องไห้ร้องไห้ อย่างหนักนั้นกำลังมีปัญหาเรื่องหัวใจ “พี่อย่าคิดมากเกินไปนะคะ”

วันวิสาห์รีบพุดแทรก “พี่ไม่คิดมากไม่ได้หรอกคะน้อง ผู้ชายคนนั้นมันเลว...” วันวิสาห์ลากเสียงคำว่าเลวยาวมาก เพื่อย้ำให้รู้ว่าเลวระดับไหน

“คะ” หญิงสาวพยักหน้า มองวันวิสาห์ด้วยความเป็นห่วง

“พี่ไม่เคยคิดเลยว่าจะต้องมาตกอยู่ในบ่วงมารแบบนี้”

“บ่วงมารเลยหรือคะ” หญิงสาวถามย้ำ

“คะ” วันวิสาห์พยักหน้าเบาๆ แหวดตาหม่นหมองไร้ความสุข “น้องยังเด็ก ยังไม่ทันเลห์เหลี่ยมของผู้ชาย ยิ่งเป็นผู้ชายผิวขาว ตัวสูงๆ ท่าทางหยิ่งๆ คือภายนอกที่สร้างมาหลอกลวงผู้คน แต่จริงๆ ข้างในแล้ว...พี่...พี่...” เสียงเล่าขาดหายคล้ายไม่อยากจะทำเอ็งถึงอดีตที่แสนเจ็บซ้ำ

“อะไรหรือคะพี่” หญิงสาวถามด้วยความอยากรู้

“พี่ไม่เห็นแสงเดือนแสงตะวันสามคืนรวด” วันวิสาห์เล่าถึงตอนนี้ อย่างมันปาก เพราะได้หยิบเอานิยายโรมานซ์เรื่องหนึ่งที่ตนเองเคยอ่าน มาสร้างเรื่อง เพื่อที่จะได้เล่าให้ดูสมจริงมากขึ้น

“สามคืนรวด ไม่เห็นแสงเดือนแสงตะวันเลยหรือคะ” หญิงสาวถามด้วยไม่อยากจะเชื่อ

“ใช่คะน้อง แต่แค่นั้นยังไม่พอ หมอนั้นยังไม่เคยบันยะบันยัง ซาติสมวิตถารตลอดเวลา พี่ทนรับความเจ็บปวดบนเตียงต่อไปไม่ได้อีกแล้ว...ก็เลยต้องหนีออกมา” วันวิสาห์หยุดสะอื้นนิดหนึ่ง แอบชำเลื่องมอง

หน้าหญิงสาว ก่อนจะเล่าต่อ “แต่เขาก็กังตามราวี่พี่ไม่เลิก พี่ต้องทนๆๆ เจ็บซ้ำทั้งกายและใจ วนๆ เวียนๆ อยู่อย่างนี้มาตลอด”

“ผู้ชายคนนั้นแย่มากจริงๆ” หญิงสาวพูดขึ้น

“ใช่ค่ะ น้องพูดถูก แต่...แต่ที่ร้ายที่สุดที่พี่ทนไม่ได้จริงๆ เขา... เขา...” วันวิสาพูดเหมือนไม่อยากจะพูดต่อ

“อะไรหรือคะพี่” หญิงสาวรีบถาม

“เขาหนีไปควงคนอื่นเพื่อแย่งพี่ พี่จะสงสารผู้หญิงคนนั้นจริงๆ ที่ต้องมาสังเวทความสาวให้แก่ผู้ชายที่ชอบเรียกร้องตลอดเวลาคนนั้น” วันวิสาหัวเราะหึๆ ในใจ แผนสร้างความร้าวฉานนับว่าประสบผลสำเร็จ เพราะดูแล้วหญิงสาวคนนี้จะทำอะไรเธอมาก

“จริงหรือคะ ทำไมผู้ชายคนนั้นร้ายกาจจัง ไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษเลย”

“พี่ถึงบอกน้องยังงั้นคะ ว่าอย่าได้ดูคนภายนอก ตอนแรกที่พี่เจอเขา พี่ก็หลงไปกับเครื่องแต่งกายที่ดี พี่มันคนโง่ ตาบอด เห็นอยู่เป็นขยะเปียกก็ยังคิดว่าเอาไปเก็บไว้ในบ้าน” วันวิสาโทษว่าเป็นความผิดของตัวเองที่ได้ตัดสินใจผิดๆ ไปแบบนั้น

“แล้วพี่จะทำไมต่อไปคะ” หญิงสาวถามด้วยความเป็นห่วง

“พี่เองก็ยังไม่รู้ชะตากรรมของพี่เลยคะน้อง อยากจะหนีไปให้ไกลสุดขอบฟ้า แต่ก็ไปไหนไม่เคยรอด สุดท้ายเขาก็จะตามหาพี่จนเจอ ชีวิตพี่เหมือนคนอาภัพ เจอผู้ชายจิตใจหมกมุ่นบ้ากาม” วันวิสาพูดเสียงหวาดหวั่นคล้ายคนไร้เรี่ยวแรงที่จะหนีต่อไปอีก “พี่ขอโทษน้องด้วยนะคะ ที่ชวนคุยเสียเวลานาน บางครั้งคนเราเมื่อทุกข์หนักๆ ก็อยากหาที่ระบายบ้าง น้องเข้าใจพี่ใช่ไหมคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ หนูเข้าใจ” หญิงสาวยิ้มให้วันวิสาอย่างจริงใจ

วันวิสายิ้มตอบ รู้สึกดีใจที่ได้มีโอกาสช่วยให้หญิงสาวคนนี้รอดพ้นเงื้อมมือผู้ชายนิสัยห่วยๆ คนนั้นได้

“พี่รู้สึกดีใจมากเลยที่ได้คุยกับน้อง เราออกไปกันเถอะคะ เดี่ยวพี่จะเดินไปส่ง” วันวิสายกมือขึ้นปาดน้ำตาทิ้งและเอ่ยชักชวนหญิงสาวออกไปข้างนอก เพื่อปฏิบัติภารกิจชิ้นสุดท้าย

วันวิสาเดินมาส่งหญิงสาวที่หน้าห้องอาหาร และเมื่อเดินมาจนเกือบถึงประตูทางเข้า เธอก็แก้มือทำเป็นหยุดยืนตัวแข็งจนหญิงสาวแปลกใจ จึงต้องเอ่ยถาม “เป็นอะไรไปคะพี่”

“ผู้ชายคนนั้น...ผู้ชายคนนั้น” วันวิสาพูดเสียงสั่น ชี้นิ้วไปที่โต๊ะเป้าหมายด้วยความหวาดกลัว

หญิงสาวมองตามนิ้วของวันวิสาแล้วตาโต อึ้งเพราะนึกไม่ถึง

“น้องคะ ผู้ชายคนนั้น พี่...พี่...พี่ขอตัวก่อนนะคะ ถ้าเขาเห็นพี่เขาต้องโมโหมาก เขาเป็นคนไม่โห่ร้ายชอบใช้ความรุนแรง ยิ่งเวลาโมโหเขายิ่งซาดิสต์ทำได้ทุกอย่าง ตอนนี้อะไรก็ไม่ได้ พี่ไปไหน เก็บพี่เอาไว้แต่ในห้อง ทำเหมือนพี่เป็นสิ่งที่ของไม่มีหัวใจ เขาเห็นพี่เป็นแค่สิ่งอำนวยความสะดวกในยามที่เขาต้องการปลดปล่อย และตัวเขาก็ปกปิดกลัวคนอื่นจะรู้ถึงความสัมพันธ์ของเราสองคน ลองถ้ามีใครไปถามเขา เขาจะต้องยืนยันกรานปฏิเสธว่าไม่รู้จักพี่ พี่มันเป็นคนมีกรรม ต้องมีชีวิตทรมานๆ ซอนๆ มีแต่ความมืดมนเป็นเพื่อน” วันวิสาใส่ร้ายเต็มที่ เมื่อเห็นหญิงสาวอ้าปากค้าง ตาเบิกโตด้วยความตกใจ

ชายหนุ่มที่ถูกเอ่ยถึงขมวดคิ้ว มองผู้หญิงสองคนที่ยืนอยู่หน้าร้าน ก่อนจะลุกพรวดขึ้นและรีบเดินเข้าไปหา เมื่อเห็นว่าหญิงสาวที่มาอยู่กับเขาหน้าเจื่อนเหมือนตกใจอะไรสักอย่างหนึ่ง

วันวิสาเห็นท่าไม่ดีเมื่อเห็นภรรยาเดินออกมา จึงรีบเอ่ยขอตัวก่อนที่ภรรยาจะเดินมาถึง “พี่ไปก่อนนะคะน้อง แล้วเจอกันใหม่นะคะ”

“พี่คะพี่” หญิงสาวร้องเรียกไว้ แต่วันวิสารีบเดินตรงไปที่ลิฟต์และไม่ได้หันกลับมามองแต่อย่างใด

“ภริม เกิดอะไรขึ้น คุยกับใคร มีอะไรหรือเปล่า” ภรรยาถามเสียง

ขริ่ม สายตาจ้องเขม็งไปยังหญิงสาวที่เพิ่งเดินออกไป

“เสียใจเธอไม่ได้หรือคะ” หญิงสาวถามกลับ

“ใคร” ภรพุดขึ้น

สีหน้าหญิงสาวไม่สู้ดี มองภรพอย่างไม่รู้จะพูดดีหรือไม่

“บอกเสียมา ผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร” ภรพถามย้ำ

“เสียอย่าไปโกรธเธอเลยนะคะ เธอไม่รู้ว่ภริ่มเป็นใคร เธอแค่อยากปรับทุกข์เท่านั้นเอง คีนนี้เสียอย่าไปลงโทษเธอเลยนะคะ เธอน่าสงสาร” หญิงสาวขอร้องให้พี่สาวที่ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้หญิงของพี่ชายตน

“ภริ่ม บอกเสียมาผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร” ภรพถามย้ำอีกครั้ง
ใบหน้าชายหนุ่มเริ่มบึ้งตึง

“ภริ่มไม่รู้จักชื่อเธอ รู้แต่ว่า...” หญิงสาวก้มหน้า อ้อมแอ้มตอบ
“เป็นผู้หญิงของเสีย”

หญิงสาวได้ยินพี่ชายคำรามหนึ่งครั้ง จากนั้นก็เห็นเขาก้าวเดินเร็วๆ ตรงไปที่ลิฟต์

**วันวิสาห์หน้ากลับมามอง เห็นชายหนุ่มคู่แค้นเดินใบหน้า
ถ่มทิ้งเข้ามาหา จึงรีบเอื้อมมือไปกดปุ่มให้ประตูลิฟต์รีบเปิดออก
“เร็วๆ” ไล่ตัวกินเหลือบมันมาแล้ว”**

ประตูลิฟต์เปิดออกในทันที วันวิสาห์โล่งอก ทำท่าจะเดินเข้าไปข้างในลิฟต์ ก่อนจะงุกคิดได้ จึงถอยหลังกลับออกมาหนึ่งก้าวแล้วหันกลับไปแหยะยิ้มด้วยมาดกวนๆ พร้อมกับยักคิ้วเย้ยหนึ่งครั้งอย่างผู้ชนะ จากนั้นก็สะบัดหน้าพริตและเดินเข้าลิฟต์ไปอย่างไมแะแะทันที

“เธอ!” เสียงหัวนลอดออกมาจากริมฝีปากหนา ภรพรีบเดินจ้่าไปที่หน้าลิฟต์อย่างรวดเร็ว

ประตูลิฟต์ปิดลง ลิฟต์เลื่อนลงไปข้างล่างก่อนที่ภรพจะวิ่งมาถึง วันวิสาห์หัวเราะร่วนอย่างถูกใจอย่างน้อยในวันนี้ก็ได้แก้แค้นคนที่ตนเอง

เกลียดชังหน้าได้บ้างเล็กน้อย “สะใจจริงๆ ขอให้้องคนนั้นตาสว่างเร็วๆ จะได้หลุดพ้นจากบ่วงของผู้ชายอุบาทว์ๆ ชะที ชีวิตจะได้มีความสุขขึ้น ไม่ต้องมานั่งหวาดระแวงว่านายนั้นจะพาเข้าไปในห้องแช่แข็ง ผู้ชายอะไรก็ไม่ว่า หน้าตาอย่างกับคนหนาวเหน็บตลอดเวลา อี...” วันวิสาขบูชา พลังงาทำท่าขนลุกขนพอง “สงสัยจะถูกเลี้ยงมาด้วยระบบหล่อเย็น หน้าตาถึงได้ดูไม่ต่างจากจุดเยือกแข็งเท่าไรนัก”

คนที่วิ่งมาไม่ทันลิปต์ได้แต่คำรามลั่นอยู่หน้าลิปต์ ทำไมเขาจะจำผู้หญิงคนนั้นไม่ได้ ผู้หญิงที่ทำตัวจู้จี้จ้านไร้มารยาท เมื่อวานหล่อนก็ทำให้เขาหัวเสีย แล้วเมื่อครู่หล่อนก็ยังไปอาละวาดแพนอยู่หน้าห้องน้ำ อย่างไม่อายใคร

ภรพ้องประตุลิปต์เขม็งด้วยความเจ็บใจ ยิ่งนึกถึงรอยยิ้มเยาะเย้ยก่อนที่ผู้หญิงคนนั้นจะวิ่งเข้าไปในลิปต์ ใบหน้าของภรพก็ยิ่งบึ้งตึง...ผู้หญิงคนนั้นกล้าทำทนายเขา และหล่อนคงไม่รู้ว่าการกระทำแบบนั้น ผลลัพธ์ที่ได้จะออกมาเป็นแบบไหน ภรพหันหลังเดินกลับเข้าไปในห้องอาหารอย่างอารมณ์เสีย ถ้าเขารู้ว่าหล่อนกล้าลงดีกับเขา รับรองได้เลยเขาไม่ปล่อยหล่อนเอาไว้แน่

และเมื่อเดินกลับมาถึงโต๊ะ ภรพก็เปิดฉากถามน้องสาวทันที “กรีม ผู้หญิงคนนั้นพูดอะไรบ้าง”

กรีมไม่กล้าสบตาพี่ชาย ได้แต่ตอบอ้อมแอ้มกลับไปเบาๆ “ก็ไม่มีอะไรมากหรอกค่ะ เธอแค่บอกว่า เธอเป็นคนที่เสียเก็บเอาไว้ เธอ...ในห้องนอน”

ภรพส่งเสียงไม่พอใจในลำคอเบาๆ ก่อนจะพูดเสียงเข้ม “เสียหวังว่าเราคงไม่เชื่อที่ผู้หญิงคนนั้นพูด”

“ค่ะ” หญิงสาวตอบรับพี่ชายเสียงเบา แต่ก็แอบขำเลื่อมมองปฏิกิริยาของพี่ชายที่ดูเหมือนจะหัวเสียเมื่อรู้เรื่องนี้เข้า แล้วลอบถอนใจหากที่ผู้หญิงคนนั้นพูดเรื่องจริงล่ะ...เธอไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพี่ชายคน

เดียวของเธอจะแอบมีพฤติกรรมแบบนี้

“กรีม เป็นอะไร” ภรรยา สายตาดูๆ จ้องหน้าน้องสาว

“ไม่มีอะไรค่ะเฮียภรรยา” หญิงสาวหลบสายตาๆ ของพี่ชาย

ภรรยาของน้องสาวและไม่พูดอะไรออกมาอีก นอกจากนึกถึง
ผู้หญิงตัวตันเหตุอย่างเดือดดาล หล่อนกลับปั่นเรื่องไร้สาระมาโกหก
หลอกหลวงทำให้เขาเสียหาย ท่าทางหล่อนจะสมองกลวง ถึงได้คิดว่า
คนอย่างเขาจะไปคว่ำหล่อนมาเก็บไว้ในห้องนอน ภรรยาเหยียดยิ้ม ต่อให้
โลกใบนี้เหลือผู้หญิงอยู่เพียงคนเดียว เขาก็ไม่มีทางลดตัวลงไปยุ่งเกี่ยว
กับผู้หญิงจู้จี้จ้านทำทางเสียสติแบบนี้แน่นอน

2

วันวิสาเดินออกมาจากลิฟต์ด้วยความเบิกบานใจ วันนี้ทุกอย่างช่างดูเข้าทางและสวยงามไปหมด ไม่ผิดหวังเลยจริงๆ ที่เธอมาทำธุระให้พี่ชายในวันนี้

ในช่วงที่วันวิสา กำลังจะเดินออกจากล็อบบี้ของโรงแรม ชายสูงวัยที่เดินสวนมาเกิดอาการหน้ามืดเซไปทางด้านหลัง วันวิสาตกใจรีบเข้าไปประคองและถามด้วยความเป็นห่วง

“คุณลุงเป็นอะไรไปคะ ไหวมั๊ย หนูจะพาคุณลุงไปนั่งก่อนนะ” พุดจบวันวิสาก็ประคองชายสูงวัยพาเดินไปนั่งที่โซฟาในมุมที่จัดไว้ให้แขกได้นั่งพักผ่อน

เมื่อชายสูงวัยนั่งลงเรียบร้อยก็เอ่ยปากขอบคุณวันวิสา “ขอบใจหนูมาก ถ้าไม่ได้หนู ลุงคงล้มแน่”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ว่าแต่ลุงไหวไหม มีอะไรจะให้หนูช่วยอีกหรือเปล่า” วันวิสาเอ่ยถาม

“ถ้าแก่ครับ เป็นอะไรไปครับ” คนที่รีบเดินเข้ามาร้องถามด้วยความเป็นห่วง

“ไม่เป็นไรหรอก ไม่ต้องทำหน้าตื่นตกใจขนาดนั้น” เขาบอกเสียง

ดูเบาๆ

“คุณลุง ถ้าคุณลุงมีคนมาอยู่เป็นเพื่อนแล้ว หนูขอตัวก่อนนะคะ”
วันวิสาบอกชายสูงวัย

“ขอบใจมากนะหนู หนูใจดีมาก วันนี้ให้ลุงตอบแทนน้ำใจของหนู
ได้ไหม เพราะถ้าไม่ได้หนูช่วย ลุงคงแย่ ตอนนี้นะลุงนัดกับลูกๆ ของลุงไว้ที่
ห้องอาหารจีนข้างบนนี้ หนูว่างหรือเปล่า ถ้าว่างลุงจะขอเลี้ยงข้าวเพื่อ
ตอบแทนน้ำใจหนูสักมื้อ” ชายสูงวัยเอ่ยชวนวันวิสาด้วยความเอ็นดู

วันวิสายิ้ม “ไว้โอกาสหน้าเถอะคะคุณลุง พอดีวันนี้หนูมีธุระ
ขอขอบคุณคุณลุงมากนะคะ” พุดจบวันวิสาก็ลุกขึ้น “ไว้เจอกันใหม่นะคะ
คุณลุง” เธอกล่าวคำอำลา ก่อนจะก้าวเดินออกไป

ชายสูงวัยมองตามหลังวันวิสาแล้วอมยิ้ม “อาเจ็น แม่หนูคนนี้
นิสัยน่ารักดีจริงๆ”

“ครับ แก่แก่” คนที่ถูกเรียกว่าอาเจ็นตอบเจ้านายตัวเอง

“ไม่รู้จะมีวาสนาได้เจอกันอีกหรือเปล่า อ้าวรู้สึกถูกชะตากับแม่หนู
คนนี้มาก แม่หนูนี้น่าจะแก่กว่าอากริมไม่กี่ปี” ชายชราบอกอาเจ็นด้วย
น้ำเสียงเอ็นดูแถมเสียดายที่ไม่มีโอกาสได้ทำความรู้จักกันไว้

“แก่แก่จะจองเอาไว้ให้คุณภรรยาหรือครับ” อาเจ็นถามเจ้านาย
ยิ้มๆ

ชายสูงวัยส่ายหน้า “อาภรรยาฉันคือ เลือกมาก เลือกจนอายุ
สามสิบก็ยังไม่มีวีแววอะไรสักอย่าง แต่ถ้าให้อ้วเลือกได้ อ้วก็อยากได้
ลูกสะใภ้แบบนี้ น่ารัก มีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่นแม้จะไม่ใช่จักกัน”

“ได้แก่แก่ครับ ก็คุณภรรยาเธอเป็นผู้ชายที่เพียบพร้อมทุกอย่าง
ทั้งหล่อทั้งเก่ง ฐานะก็ดี คุณภรรยาก็ต้องเลือกผู้หญิงที่ดีที่สุดให้แก่ตัวเอง
สิครับ ก็เลยต้องนานหน่อย”

“อ้วกลัวแต่จะไปคว่าแม่ดาราแว๊ดๆ มาเป็นลูกสะใภ้ให้อ้ว อ้ว
ไม่อยากปวดหัว ไม่รู้จะกรีดอะไรกันนักหนา” บิดาของภรรยา เมื่อครั้ง

หนึ่งเคยเจอผู้หญิงของภรรยาอื่นกรี๊ดๆ จนทำให้ทุกคนต้องส่ายหน้า
ระอา

อาเจิ้นอมยิ้ม เหตุการณ์ในครั้งนั้นทำให้ทายาทตระกูลรุ่งเรือง-
ไพศาลศิริบอกเลิกดาราสาวคนนั้นอย่างไร้เยื่อใยในทันที คุณภรรยาไม่ชอบ
ให้ใครมาล่วงล้ำความเป็นส่วนตัวหรือแสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ
แม้บุคลิกภายนอกจะดูนิ่ง แข็ง เย็นชา แต่คนในครอบครัวต่างรู้ดี
คุณภรรยาเป็นคนน้ำนิ่งไหลลึก ฉลาด แต่บทจะเหี้ยมก็น่ากลัวไม่น้อย
หน้าใคร ซึ่งใครๆ ต่างลงความเห็นว่าคุณภรรยามีสัญชาตญาณของเสือ
ดุต้น ฉียบขาด ซ่อนคมเขี้ยวไว้มากมาย และเวลาโมโหก็เอาเรื่องจน
ทุกคนต่างขยาด

“ไปๆ ขึ้นไปข้างบนกันได้แล้ว ปานนี้อาภรรยากับอาภริมคงรอแ
แล้ว” บิดาของภรรยาจึงบอกอาเจิ้น คนเก่าคนแก่ที่อยู่กันมาเนิ่นนาน
ตั้งแต่สมัยที่ภรรยายังเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ

“เถ้าแก่ไหนนะครับ” อาเจิ้นถามขึ้นอีกครั้งด้วยความเป็นห่วง
เถ้าแก่ใหญ่พยักหน้า ก่อนจะยันตัวลุกขึ้นโดยมีคนขับรถซึ่งเป็น
เสมือนมือขวาช่วยประคอง

“คนแก่ๆ อย่างเราจะหวังอะไรมากไปกว่าการได้อุ้มหลาน
แต่อาภรรยาก็เหลือเกิน ทำตัวเย็นชาห่างเหิน ผู้หญิงดีๆ ถึงวังหนี่หมด”
ชายสูงวัยเอ่ยขึ้นแล้วถอนหายใจ

“ให้เวลาคุณภรรยาหน่อยเถอะครับเถ้าแก่ หรือถ้าเถ้าแก่ร้อนใจใน
เรื่องนี้ ทานข้าวเสร็จเราแวะไปหาซินแสวงก็ได้เนะครับ จะได้ถามซินแส
ว่าป้านี้คุณภรรยาจะเจอเนื้อคู่แล้วหรือยัง”

“ดีเหมือนกัน แต่อัวละเบื่อ ถามก็ปีๆ ก็บอกว่าให้รอไปก่อน อัว
รอมาตั้งแต่อาภรรยาปีสิบ สิบปีแล้วที่อัวต้องเวียนไปถามทุกปี”

อาเจิ้นยิ้ม ไม่ได้พูดอะไรอีก นอกจากพาเถ้าแก่เขี้ยวหรือนาย
ไพศาล รุ่งเรืองไพศาลศิริ เดินไปขึ้นลิฟต์ เพื่อพาไปส่งยังห้องอาหารจีน

ชื่อดังบนชั้นห้าของโรงแรมแกรนด์มิราจที่มีลูกชายกับลูกสาวนั่งรออยู่
เมื่อมาถึงห้องอาหาร นายไพศาลสังเกตเห็นบุตรชายที่แม่จะนั่ง
เหมือนปกติ แต่แววตานั่นดูขุนมัวจนต้องเอ่ยปากถาม

“อากรพ ลือเป็นอะไร ดูเหมือนอารมณ์ไม่ดี”

“ไม่มีอะไรหรอกครับป้า พ่อดีมีผู้หญิงวิกลจริตมาก่อเรื่อง
นิดหน่อยครับ” ภรรยาตอบบิดาเสียงเรียบ

ภริมาเหลือบตามองหน้าพี่ชายนิดหนึ่ง ท่าทางภรรยาคงไม่พอใจมาก
ที่พี่สาวคนนั้นมาแสดงตัว ถึงได้ออกอาการหงุดหงิดให้เห็นมาตลอด
ชั่วโหม่งกว่า

“เขาวิกลจริตก็อย่าไปถือสา คนสติไม่ดีพวกเราก็ควรเมตตา
สงสาร อย่าไปซ้ำเติมเขา” นายไพศาลสอนบุตรชาย

“ครับป้า” ภรรยาตอบบิดา ทั้งๆ ที่ในใจยังรู้สึกโมโหผู้หญิงที่กล้า
มาลองดีกับตน

**หลังจากที่นายไพศาลหรือถ้าแก่เข้รับประทานอาหาร
กับลูกเรียบร้อยแล้ว เขาก็แวะไปที่โรงเจเพื่อไปหาซินแสจ้งตามคำแนะนำ
ของอาเจิ้น**

และทันทีที่นายไพศาลเดินเข้าโรงเจ ซินแสชื่อดังแห่งเยาวราช
ก็เอ่ยทักมาแต่ไกล “อาเชี้ย ไม่ได้เจอกันนาน ลือสบายดีหรือเปล่า”

นายไพศาลยิ้ม “สบายดี แล้วลือล่ะ สบายดีไหม”

ซินแสจ้งพยักหน้า “ดีมีชาก่อน แล้วค่อยคุยกัน”

“ลือมีอะไรจะบอกอ้าวหรือเปล่า” นายไพศาลจับแววกังวลใน
น้ำเสียงของซินแสจ้งได้ เพราะทั้งคู่รู้จักและคบหากันมายาวนาน
จนถึงว่าเป็นเพื่อนรักเพื่อนตาย ดังนั้นเมื่ออีกฝ่ายมีน้ำเสียงที่ผิดปกติไป
นายไพศาลจึงรู้สึกทันที

“มี เกี่ยวกับอากรพ” ซินแสจ้งตอบไปตามตรงไม่คิดปิดบัง

“อากรพมีอะไร” นายไพศาลรีบถามขึ้นด้วยความเป็นห่วงบุตรชายคนเดียว

“ปีนี้อากรพดวงไม่ค่อยดี จะมีเคราะห์หนัก แต่อัวฝากอามงคลให้ไปบอกอากรพแล้ว ว่าถ้าจะทำอะไรก็ให้ระวังตัวไว้หน่อย” ชินแสง้วงบอก

“อากรพมันคือเจียบ เรื่องใหญ่แบบนี้ไม่คิดจะบอกอัวสักคำ นี่ถ้าอัวไม่มาหาลื้อก็คงไม่มีทางรู้” นายไพศาลเอ่ยขึ้นด้วยความไม่พอใจที่บุตรชายปิดบังเรื่องนี้ “แล้วเคราะห์จะหนักมากไหม”

ชินแสง้วงพยักหน้าเบาๆ

สีหน้าคนเป็นพ่อเครียดขึ้นทันที “มีวิธีผ่อนหนักเป็นเบาหรือเปล่า”

“มันก็พอมีวิธีอยู่บ้าง แต่ทั้งหมดต้องขึ้นอยู่กับชะตาของอากรพเองด้วย” ชินแสง้วงบอก

“หมายความว่ายังไง ลื้อบอกมาเถอะ อัวพร้อมทำทุกอย่างเพื่ออากรพ” เสียงนายไพศาลเต็มไปด้วยความห่วงใยบุตรชาย

“ดวงของอากรพเกิดในดาวพยัคฆ์ หากยามใดดาวพยัคฆ์หม่นแสง จะต้องหาคนที่เกิดในวันพระจันทร์เต็มดวงมาเป็นแรงเสริม” ชินแสง้วงอธิบาย

“เรื่องนั้นไม่เป็นปัญหา ทางอัวจะไปหาคนที่เกิดในคืนพระจันทร์เต็มดวงมาเอง ลูกน้องอัวน่าจะพอมีคนที่เกิดวันนี้บ้าง” นายไพศาลพูดขึ้นคล้ายโล่งใจ เนื่องจากตนเองมีลูกน้องค่อนข้างเยอะ ก็น่าจะพอหาได้บ้าง

“มันไม่่ง่ายอย่างนั้นหรอกอาเจีย” ชินแสง้วงท้วงขึ้น “คนคนนั้นต้องเป็นผู้หญิงที่เกิดวันพระจันทร์เต็มดวง แล้วต้องเป็นหญิงโสด ไม่เคยมีสามีมาก่อน”

“ที่ลื้อพูดมา หมายความว่าต้องเป็นหญิงพรหมจรรย์ใช่หรือ

เปล่า” นายไพศาลเอ่ยถาม

ซินแส้วงพยักหน้ารับ

“แล้วลื้อจะให้อาภรพแต่งงานกับผู้หญิงคนนั้นหรือ”

ซินแส้วงส่ายหน้า “แค่ให้มาอยู่ใกล้กันก็พอ ไปไหนต้องไปด้วยกัน จนกว่าดวงของอาภรพจะดีขึ้น”

“แล้วถ้าไม่ใช่ผู้หญิงพรหมจรรย์ แต่เกิดในวันเพ็ญจะเป็นอะไรหรือเปล่า” นายไพศาลถาม

“อานุภาพของแสงแห่งดวงจันทร์ที่จะมาเสริมดาวพยัคฆ์ก็จะถดถอยลง มันจะช่วยบรรเทาได้เพียงบางส่วน ที่หนักมากก็อาจจะทุเลาลง แต่มันจะไม่หมดไปง่ายๆ ” ซินแส้วงตอบคำถาม

นายไพศาลพยักหน้าเข้าใจ “เอาเถอะ ไม่ว่าจะยังไง อ้าวจะต้องหาผู้หญิงที่มีคุณสมบัตินั้นมาให้ได้”

“อาเชี่ย...ในเรื่องร้ายก็ยังมียี่สิบเรื่องดีอยู่บ้าง หากอาภรพผ่านช่วงนี้ไปได้ด้วยดี เรื่องที่ลื้อเพียรมาถามอ้าวทุกปีก็จะเป็นไปตามที่ลื้อหวัง” ซินแส้วงเอ่ยถึงเรื่องดีเพื่อให้กำลังใจเพื่อนที่คบหากันมายาวนาน...

นายไพศาล รุ่งเรืองไพศาลศิริ หรือที่คนทั่วไปรู้จักกันดี

ในนามเถ้าแก่เชี่ย นักธุรกิจคนไทยเชื้อสายจีน เจ้าของบริษัทรุ่งเรืองไพศาลศิริกรุ๊ป ซึ่งเป็นตัวแทนขายส่งรังนกขายใหญ่ให้แก่ร้านค้าต่างๆ ทั้งในย่านเยาวราชและในย่านอื่นๆ ทั่วไป บริษัทรุ่งเรืองไพศาลศิริกรุ๊ป มีหน้าร้านขนาดใหญ่อยู่ชั้นล่างของตึกสำนักงานใหญ่ที่ตั้งอยู่บนถนนเยาวราช โดยหน้าร้านนี้เปิดไว้ให้ลูกค้าปลีกทั่วไปที่สนใจรังนกคุณภาพดีมาซื้อหา ส่วนชั้นอื่นๆ ใช้เป็นสำนักงานของบริษัทรุ่งเรืองไพศาลศิริกรุ๊ป

ตระกูลรุ่งเรืองไพศาลศิริดำเนินกิจการเกี่ยวกับรังนกมาตั้งแต่สมัยบิดาของนายไพศาล ปู่ของภรพสร้างเนื้อสร้างตัวมาด้วยสองมือของตนเอง และกว่าจะสร้างกิจการให้รุ่งเรืองมาได้จนถึงทุกวันนี้ ต้องฝ่าฟัน

กับอุปสรรคต่างๆ มากมาย จนเมื่อประสบความสำเร็จ ชื่อเสียงและ
บารมีที่ได้สั่งสมมาเกือบครึ่งชีวิตก็ทำให้บิดาของนายไพศาลถูกเรียก
ขานว่าเป็นหนึ่งในเจ้าพ่อที่ทรงอิทธิพลคนหนึ่งในย่านเยาวราช

หลังจากสิ้นบิดา ความเป็นลูกชายเจ้าพ่อก็ทำให้นายไพศาล
เป็นที่นับถือจากคนทั่วไป ยิ่งในปัจจุบัน ด้วยความที่นายไพศาลดำเนิน
ธุรกิจด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและไม่เคยเอาเปรียบใคร ก็ยิ่งทำให้นาย
ไพศาลเป็นที่รักและเคารพของทุกคนไม่ต่างจากบิดาที่เสียไปแม้แต่น้อย

นายไพศาลแต่งงานกับหญิงสาวเมืองเหนือ มีลูกสาวสองคนและ
มีลูกชายเพียงคนเดียวคือกรพ และด้วยความที่นายไพศาลเป็นคนที่รัก
ลูกรักเมียมาก ดังนั้นเมื่อกลับมาถึงบ้าน จึงไม่คิดนั่งนอนใจกับสิ่งที่
ซินแสแว้งเอ่ยทัก

และในเย็นวันนั้นเอง ประมุขของรุ่งเรืองไพศาลศิริจึงเรียกทุกคน
ในครอบครัวมาประชุมกันเพื่อปรึกษาหารือว่าจะจัดการเรื่องนี้อย่างไรดี

ภายในห้องทำงานที่ปิดประตูมิดชิด มีเพียงคนในครอบครัว
รุ่งเรืองไพศาลศิริสี่คน และอาเจ็นคนสนิทของนายไพศาล นายไพศาลนั่ง
เป็นประธานอยู่หัวโต๊ะ ด้านขวาเป็นภรรยาที่ยังสวยจัดแม้ว่าอายุจะกว่า
ห้าสิบปีแล้วก็ตาม ส่วนด้านซ้ายเป็นหญิงสาวอายุประมาณสามสิบปี
ท่าทางเรียบร้อย และที่นั่งถัดไปเป็นหญิงสาวหน้าตาน่ารัก ส่วนอาเจ็น
นั้นยืนอยู่ด้านหลังของที่นั่งประธานใหญ่

“เอละ ที่เรียกทุกคนมาประชุมกันในวันนี้ เพราะป้ามีเรื่องอยาก
จะปรึกษาทุกคน” นายไพศาลบอกทุกคนในครอบครัว “วันนี้ป้าแวะ
ไปหาซินแสแว้ง และมีเรื่องเกี่ยวกับอาภรพที่อยากขอความช่วยเหลือ
จากทุกคน”

“ป้ามีอะไรที่เกี่ยวกับภรพหรือคะ” ลูกสาวคนโตถามบิดา

“ซินแสเตือนไว้ว่าช่วงนี้อาภรพดวงไม่ค่อยดี”

“แล้วตาภรพจะเป็นอะไรมากหรือเปล่านั้นคะ” นางสาวพรระชา

สาวเหนือชาวไทยเอ่ยมามีด้วยความตกใจ

“ถ้าไม่มีตัวช่วยมันคงหนัก” นายไพศาลพูดขึ้น

“หมายความว่ายังไงคะป้า...ตัวช่วย” กรีม ลูกสาวคนเล็กถามด้วยความสงสัย

“ซินแส้วงบอกว่า ต้องหาผู้หญิงที่เกิดในคืนวันเพ็ญมาอยู่ใกล้ๆ เพื่อเสริมดวงอาภรพ แสงแห่งดวงจันทร์จะช่วยผ่อนหนักให้เป็นเบา”

“ผู้หญิงหรือ แล้วเราจะไปหาผู้หญิงคนไหนจากที่ไหน” นางสาวพรธาดาถามต่อด้วยความกังวล

“คงจะต้องช่วยๆ กันหา อาพรว อากรีม ลื้อมีเพื่อนผู้หญิงที่เกิดในวันพระจันทร์เต็มดวงที่ยังโสดๆ บ้างไหม” นายไพศาลเอ่ยมถามลูกสาวคนโตกับลูกสาวคนเล็ก

“พรวจะลองถามให้หะคะป้า ว่าแต่ทำไมไม่ต้องโสดด้วยละคะ” พรวตาถามขึ้น

“ก็ถ้าเป็นผู้หญิงพรหมจรรย์จะช่วยอาภรพได้ดีกว่า ป้าเองก็หนักใจในเรื่องนี้ จะไปหาผู้หญิงแบบนี้ได้ที่ไหน”

“นั่นสิคะ พรวว่าถ้าเราไปถามว่า เธอยังเป็นผู้หญิงพรหมจรรย์อยู่หรือเปล่า มีหวังโดนไล่ออกมาไม่ทันแน่”

กรีมทำหน้าครุ่นคิด “ป้าคะ แค่มายู่ใกล้ๆ เฮียภรพ หรือว่าต้องถึงขั้นแต่งงานกันเลยคะ”

“ซินแส้วงบอกว่า แคให้มาอยู่ใกล้ๆ ไปไหนไปด้วยกัน” นายไพศาลหันไปตอบลูกสาวคนเล็ก

“แล้วถ้าเฮียภรพเขามีผู้หญิงที่อยู่ใกล้ๆ แล้วจะได้หรือเปลาคะ” กรีมโผล่ถามขึ้น เมื่อนึกไปถึงหน้าพี่สาวที่เจอกันเมื่อตอนกลางวัน

“อากรีม หมายความว่ายังไง อาภรพมีผู้หญิงอะไร” นายไพศาลถามขึ้นทันที

“นั่นสิกรีม ลูกหมายความว่ายังไง ภรพมีผู้หญิงที่ไหน” นางสาวพรธาดา

ถามบ้าง

ภริมมองหน้าบิดาและเลยไปมองหน้ามารดา “เอ่อ...คือว่า...วันนี้ที่โรงแรม มีพี่ผู้หญิงคนหนึ่งมาบอกกับภริมว่า เขาเป็นผู้หญิงของเฮียภรพ ที่เฮียเก็บไว้ไม่บอกใครคะ”

นายไพศาลขมวดคิ้ว “จริงหรือ”

“ตาภรพแอบไปมีเมียหรือ” นางสุพรรณายกมือทาบอกด้วยความตกใจ ไม่คาดคิดว่าลูกชายจะแอบซุกซ่อนเมียไว้โดยไม่บอกกล่าวให้ใครได้รับรู้

“พี่สาวคนนั้นเขายืนยัน ตอนแรกภริมก็ไม่อยากเชื่อ แต่พอเฮียภรพเห็นพี่ผู้หญิงคนนั้น เฮียภรพก็โมโหมาก และมันก็ตรงกับที่พี่ผู้หญิงคนนั้นบอก ว่าถ้ามีคนอื่นมาเห็นเฮียภรพจะโกรธ เพราะเฮียให้ปิดเป็นความลับ สงสัยเฮียเขาอาจจะกลัวว่าคนอื่นจะรู้ว่าจริงๆ แล้ว...” หญิงสาวหยุดพูดเหมือนจะพูดไม่ออก

“อะไรอาภริม บอกปามา เราจะได้ช่วยกันแก้ไข ตอนนี้พวกเราไม่ควรมีความลับเรื่องของอาภรพ” นายไพศาลถามลูกสาวคนเล็ก

“คือว่า...” ภริมหยุดไป ก่อนจะตัดสินใจพูดต่อเพื่อความปลอดภัยของพี่ชายตนเอง “พี่สาวคนนั้นบอกว่า เขาไม่ขอทนอีกแล้ว เพราะเฮียภรพเป็นคนชอบเรียกร้อง ชอบใช้ความรุนแรง หมกมุ่น ทำเหมือนพี่สาวคนนั้นไม่มีหัวใจ แล้วจะโมโหมากๆ ถ้ามีใครล่วงรู้ความสัมพันธ์ของเฮียภรพกับพี่สาวคนนั้น ที่สำคัญ...” ภริมก้มหน้างุดไบหน้าเริ่มแดงเมื่อต้องพูดประโยคสุดท้าย “เคยสามคืนรวดด้วยค่ะ พี่สาวคนนั้นบอกว่าเฮียภรพบ้ากาม ไม่ให้เธอได้เห็นแสงเดือนแสงตะวัน”

“มันจะเป็นลม” นางสุพรรณาทำทาลมจับเมื่อได้รับรู้พฤติกรรมของลูกชาย

นายไพศาลพึมพำเสียงเบา “นี่ไม่ถึงจริงๆ”

ในช่วงเวลาที่ทุกคนกำลังตกใจกับข่าวใหม่ที่เพิ่งรับรู้ ประตูลง

ทำงานก็ถูกเปิดออกด้วยฝีมือคนที่กำลังตกเป็นหัวข้อสนทนา

“ประชุมอะไรกันอยู่ครับ” ภรพเดินเข้ามาในห้องพร้อมกับเอ่ยทักคนในห้องต่างหันมามองภรพด้วยแววตาที่แตกต่างกันออกไป โดยเฉพาะภริมาที่หลบตาพี่ชายทันที

“อาภรพ มากี่ดีแล้ว เข้ามาคุยกันก่อน” นายไพศาลหันไปพูดกับลูกชายเสียงเครียด

ภรพเลิกคิ้วมองหน้าทุกคน ตามปกติถ้าไม่มีเรื่องใหญ่จริงๆ ห้องทำงานแทบไม่เคยถูกใช้เป็นที่ประชุมครอบครัว แสดงว่าเรื่องนี้จะต้องเป็นเรื่องใหญ่ และน่าจะเกี่ยวข้องกับตัวเขา ซึ่งถ้าจะให้เขาเดาก็คงหนีไม่พ้นเรื่องที่ชินแส่วงชักให้เขาระวังตัวอย่างแน่นนอน

“ครับป้า” ภรพเดินไปนั่งลงบนเก้าอี้ว่าง

“เออละ อาภรพ ชินแส่วงบอกป้าหมดทุกอย่างแล้ว” นายไพศาลพูดขึ้น

“ครับป้า” ภรพตอบบิดาลั้นๆ

“แล้วลื้อจะยังไง มั่นไม่ใช่เรื่องเล็กๆ นะอาภรพ ชินแสแก็เตือนด้วยความหวังดี ลื้อจะทำเป็นไม่สนใจไม่ได้” นายไพศาลกล่าวเตือนบุตรชายด้วยรู้จักนิสัยลูกชายตนเองดี ว่าลูกชายของตนนั้นไม่ได้ให้ความสำคัญเรื่องนี้อย่างไรนัก

“ผมจะระวังตัวครับ” ภรพรับปากบิดา

“ระวังอย่างเดียวไม่ได้นะลูก เราต้องช่วยกันหาทางแก้ไขให้ดีขึ้น” นางสุพรรณษาบอกลูกชาย

“ครับม้า” ภรพตอบลั้นๆ ด้วยคำเดิม เพราะเข้าใจดีว่าทั้งพ่อและแม่ รวมทั้งพี่สาวน้องสาวต่างเป็นห่วงตนเองมากแค่ไหน

“ดี ถ้าอย่างนั้นป้าจะจัดการเรื่องนี้เอง ชินแสบอกกับป้าว่าต้องหาผู้หญิงที่เกิดวันพระจันทร์เต็มดวงมาอยู่ใกล้ๆ ลื้อ”

ภรพขมวดคิ้ว “ไม่ต้องถึงขนาดนั้นก็ได้มั้งครับป้า แค่ผมระวังตัว

ให้มากกว่าเดิมก็น่าจะพอ”

“ไม่ได้! ” ครอบครัวรุ่งเรื่องไฟศาลศิริสายหน้าค่านประสาณเสี่ยง

“ไม่ได้เด็ดขาดอากรพ เรื่องแบบนี้เราจะประมาทไม่ได้ ถือว่าป้า
ขอแล้วกัน เรื่องนี้ป้าจะจัดการเอง ส่วนลื้อก็ทำทุกอย่างไปตามปกติ”
เล่าแก่เขี้ยบอกลูกชายเสี่ยงเฉียบขาด

“ครับ ถ้าอย่างนั้นเรื่องนี้ก็แล้วแต่ป้าก็แล้วกัน แต่ถ้ายังงั้นผมขอไว้
สักเรื่องนะครับ เรื่องผู้หญิงที่จะมาอยู่ใกล้ๆ ผม ขอย่ำพูดมาก อย่ำ
เพื่อเจอไรสาระ ผมเองคงรับไม่ได้ถ้าต้องมีผู้หญิงแบบนี้มาอยู่ใกล้ๆ
ทุกวัน” ภรพพูด นึกไปถึงหน้าหญิงสาวที่เห็นแล้วชดลูกตา เพราะถ้าเขา
ต้องมาเจอกับผู้หญิงแบบนี้อีก เขาคิดว่ายอมทนให้ดวงตกว่าจะดีกว่า
ปล่อยให้รักนุรกดตา

นายไฟศาลพยักหน้า “ป้าจะพยายามหาผู้หญิงที่ดีที่สุดมาให้ลื้อ
แต่ลื้อต้องไปคุยกับเมียลื้อให้เข้าใจในเรื่องนี้ จะได้ไม่มีปัญหาเข้าใจผิด
กัน”

“เมีย!” ภรพชะงัก มองหน้าบิดาเหมือนจะถามว่าพูดเรื่องอะไร

“ป้ารู้ ลื้ออยากจะปิดบัง แต่เมื่อทุกคนรู้เรื่องนี้แล้วก็ไม่เห็นจะต้อง
ปิดบังอะไร” นายไฟศาลพูดกับลูกชายอย่างเข้าใจชีวิตในช่วงวัยหนุ่มตี

“นั่นสิคะเฮียภรพ สงสารพี่สาวคนนั้นออก” ภริมพูดเสริมบิดา

ภรพพยักหน้าเข้าใจในทันทีเมื่อได้ยินน้องสาวพูดขึ้น “ผู้หญิง
คนนั้นบอกเราว่าอะไรบ้าง” ภรพถามน้องสาวเสียงแข็ง

“อย่าทำเสียงดุใส่น้องสิภรพ” นางสุพรรณษาปรามลูกชาย

ภริมหน้าจ้อย รีบหลบตาพี่ชายคนเดียวด้วยรู้สึกลัวหวาดนิดๆ
เพราะใครๆ ต่างก็รู้ว่าพี่ชายของตนเองนั้นเวลาคุมักจะน่ากลัวเสมอ

“ผมแค่อยากรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นพูดอะไรไว้บ้าง ถึงทำให้ทุกคนเชื่อ
กันหมดแบบนี้” ภรพพูดขึ้น แวดตาขุนเมื่อนึกถึงตัวต้นเหตุ

“ภริมบอกเฮียมาทั้งหมด ผู้หญิงคนนั้นบอกอะไรภริมบ้าง” ภรพ

หันไปสั่งน้องสาวต่อหน้าทุกคน

ภริม่อึกอักไม่กล้าพูด ได้แต่หันไปมองหน้าพ่อกับแม่เหมือนอยากขอความช่วยเหลือ

นายไพศาลพยักหน้า “อาภริม บอกเสียเขาไปเถอะ”

“คะป้า” ภริม่อเลื้อยบมองหน้าพี่ชายนิดหนึ่ง ก่อนจะกลืนใจพูดในสิ่งที่ได้ฟังมา “พี่สาวคนนั้นบอกว่า ชีวิตพี่เขาเหมือนตกอยู่ในบ่วงมาร...”

ภพเริ่มกั๊กฟัน เพราะแค่เริ่มต้นมันก็เกินจะทนแล้ว

ภริม่อเล่าต่อ “พี่เขาบอกว่า เขาหลงไปกับเครื่องแต่งกายภายนอกที่ดูดีของเฮีย แต่จริงๆ แล้วเฮียสร้างรูปลักษณ์ภายนอกไว้หลอกลวงหญิงสาว เฮียเป็นผู้ชายจิตใจหมกมุ่น ชอบเรียกร้องตลอดเวลา”

ภพหายใจแรง ใบหน้าเริ่มแดงด้วยกลิ่นอารมณ์ไว้อย่างเต็มที่

ภริม่อเงยหน้าขึ้นมามองพี่ชาย แล้วรีบก้มหน้าเพื่อเล่าต่อ “เฮียไม่เคยบันยะบันยัง โมโหง่าย ชอบใช้ความรุนแรง ซาดิสต์ จิตวิถีดาร์ บ้ากาม...” เสียงเล่าหยุดไป เมื่อคนเล่าเงยหน้าขึ้นมาแล้วเห็นใบหน้าพี่ชายแดงก่ำด้วยความโกรธ

“ยังมีอะไรอีกไหม” ภพกั๊กฟันถาม

“เอ่อคือ...” คนเล่าหันไปมองบิดามารดาอีกครั้ง

“เล่าต่อเถอะอาภริม บอกเสียเขาไปให้หมด” นายไพศาลบอกลูกสาว

“พี่สาวคนนั้นทนรับความเจ็บปวดบนเตียงต่อไปไม่ไหวก็เลยต้องหนีเฮีย แต่เฮียก็ตามเขากลับมาทุกครั้ง ทำร้ายจิตใจจนๆ เวียนๆ อยู่อย่างนั้น แล้วเฮียยังชอบไปควงหญิงอื่นเพื่อแย่งเขา และสั่งไม่ให้เขาออกมาเจอหน้าผู้คน ให้หลบๆ ซ่อนๆ อยู่แต่ในห้อง แล้วถ้ามีคนอื่นรู้ เฮียจะโกรธมาก เพราะเฮียใช้เขาเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกในยามที่ต้องการปลดปล่อย และไม่อยากจะให้คนอื่นรับรู้”

ภรรยาใจแรง สองมือกำแน่น ก่อนจะถามเสียงห้วนสั้นเหมือนคนกำลังจะหมดความอดทน “หมดหรือยัง”

ภริมาส่ายหน้าแทนคำตอบ “พี่สาวคนนั้นบอกว่าเขามันเป็นคนโง่และตาบอด ทั้งๆ ที่เห็นว่าเป็นขยะเปียกก็ยังคว้าเอาไปเก็บไว้ในบ้าน และที่เขาพูดแบบนี้เพราะพี่สาวเขาทนไม่ได้ที่ไม่ได้เห็นแสงเดือนแสงตะวัน...สามคืนรวด”

“ผู้หญิงบ้า!” ภรรยาพูดเสียงลอดโผนด้วยความเดือดจัด

“เสียเป็นแบบที่พี่สาวคนนั้นบอกหรือเปล่า” ภริมกลั่นใจถามเสียงเบา

ภรรยาหันมาจ้องหน้าน้องสาว นัยน์ตาสื่อชัดว่าคนถามถามอะไรที่ไร้สาระ

“ป้าเข้าใจลื้อ ลื้อก็อย่าไปโกรธน้องเลยที่ถามแบบนั้น” นายไพศาลพูดกับภรรยา

“เอาละครับ ผมจะขอบอกความจริงกับทุกคน ซึ่งถ้าผมบอกแล้วจะเชื่อหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับทุกคนก็แล้วกันครับ” ภรรยาพูดเสียงเข้ม “ผู้หญิงคนนั้นพูดโกหก ผมกับหล่อนไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ ต่อกันทั้งสิ้น”

ภรรยาพูดเพียงเท่านั้นแล้วลุกเดินออกไปจากห้องทันที

คนที่เหลือในห้องต่างหันมามองหน้ากัน ก่อนประมุขของบ้านจะเอ่ยขึ้น “อย่าพูดถึงเรื่องนี้อีก เอาเป็นว่า แล้วแต่การตัดสินใจของเจ้าตัวเขา บางทีอาจมีเรื่องที่ไม่อยากพูด หรือไม่ก็อาจไม่ใช่เรื่องจริง”

“คะป้า” พรราวตากับภริมตอบรับพร้อมกัน

“เรื่องเสียตาภรรยาเพิ่งไปวันวานกับเขาเลย ตอนนี้อาจารย์หาผู้หญิงที่เกิดวันพระจันทร์เต็มดวงให้ได้ก่อน ส่วนเรื่องอื่นเอาไว่ว่างกันวันหลังเถอะ” นางสุพรรณาสรูป เธอเป็นห่วงลูกชายคนเดียวมากกว่าเรื่องใดๆ ทั้งหมด

ทันทีที่ภรรยาเดินเข้ามาในห้องนอน เนกไทสีดำก็ถูกกระชาก

ออกอย่างรุนแรง เขาไม่เคยโมโหผู้หญิงคนไหนมากเท่านี้มาก่อน ผู้หญิงคนนั้นกล้ามากที่ปั่นเรื่องโกหกมาเป่าหูน้องสาวเขาจนทำให้ทุกคนหลงเชื่อ

ภรรยาโยนเสื้อสูทสีดำลงบนเตียงอย่างนึกเจ็บใจสำหรับข้อกล่าวหาเลื่อนลอยไร้สาระ...ชาติสม บ้ากาม รุนแรง เรียกห้อง...

“ผู้หญิงบ้า!” ภรรยาสบถเสียงดังลั่นห้อง เมื่อนึกถึงข้อกล่าวหาบ้างๆ บอๆ ที่ตนเองได้รับ “สามคืนรวด! เอาอะไรมาคิด บ้าไปกันใหญ่แล้ว”

ภรรยาบึ้งตึงด้วยความโกรธ “เจอกันอีกครั้ง เธอจะรู้ว่าคนอย่าง ภรรยา รุ่งเรืองไพศาลศิริ ไม่ใช่คนที่จะมาล้อเล่นด้วยได้ง่ายๆ” แววดาชายหนุ่มเข้มขึ้นเมื่อพูดจบ ก่อนที่จะเหยียดยิ้มเมื่อนึกอะไรขึ้นได้

ภรรยาเดินไปที่โต๊ะเขียนหนังสือและเปิดลิ้นชักเพื่อหยิบการ์ดเมมโมรี่ที่ตนเองเก็บไว้ขึ้นมาดู จากนั้นชายหนุ่มก็เปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กที่วางอยู่บนโต๊ะ แล้วเสียบการ์ดเมมโมรี่เข้าไปที่ช่องอ่านเมมโมรี่การ์ด

เมื่อคอมพิวเตอร์พร้อมทำงาน ภรรยาก็คลิกดูไฟล์ภาพในเมมโมรี่การ์ดที่ยึดมาจากหญิงสาวสติเสียคนนั้น ภาพเป็นร้อยภาพทยอยแสดงขึ้นมาบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ภรรยาชมภาพเหล่านั้นแล้วส่ายหน้าอย่างดูแคลน

“ฝีมือไม่เอาไหน ถ่ายแต่ภาพบ้างๆ บอๆ ภาพถ่ายบังบอกถึงคนถ่ายจริงๆ” ภรรยาสบประมาทฝีมือคนถ่าย เพราะภาพที่ตนเองเห็นนั้น ถ้าไม่เป็นภาพคนเดิน ก็เป็นแผงร้านค้าสองข้างทาง แม้แต่ภาพสองเท้าที่กำลังเดินของเจ้าหล่อน ยายผู้หญิงคนนั้นก็ยังอุตส่าห์ถ่ายมา

ภรรยาได้มองภาพไปเรื่อยจนสะดุดกับภาพตนเองที่ไปส่งมารดาที่โรงงานชา

“จูนจูนมาก” ภรรยาบ่นด้วยความรำคาญ ก่อนจะชักสีหน้า

หยุดหิดอีกครั้งเมื่อเห็นภาพลูกน้องตนเองกำลังชกต่อยกัน และที่ทำให้หยุดหิดที่สุดคือภาพตนเองที่มีทั้งหัวหาย หรือไม่ก็เหลือแค่ครึ่งตัว ซึ่งดูแล้วเป็นภาพที่แย่ที่สุดในจำนวนร้อยๆ ภาพ

“ผู้หญิงประสาท!” ภรรยาพูดเสียงจุ่น และคลิกเปิดไฟลิตีไอขึ้นมาดู

ภรรยาเปิดคลิกวิดีโอสุดท้ายขึ้นมาดูก่อนแล้วจัดการลบทิ้งในทันที เพราะเป็นภาพบันทึกเหตุการณ์ที่ลูกน้องของเขากำลังชกต่อยกัน คลิปชกต่อยถูกภรรยากดลบทิ้งไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเหลือคลิกสุดท้ายที่ไม่เกี่ยวข้องกับลูกน้องของตนเอง ชายหนุ่มมองแล้วขมวดคิ้ว

“อืม...” หญิงสาวในคลิปทำท่าเตรียมพร้อม “ดิฉันนางสาววันวิสา จิตวรบรรจง หรือจะเรียกเล่นๆ ว่าสาแสนน่ารักก็ได้” เมื่อสิ้นประโยคนี้ ภรรยาก็แบะปากอย่างเหยียดๆ

“ฉันเพิ่งซื้อกล้องมาใหม่ในวันนี้ โดยมีสปอนเซอร์คือผู้ชายแสนดีคนนี้” กล้องถูกแพนไปที่หน้าของผู้ชายคนหนึ่งซึ่งยิ้มกว้าง ภรรยา มองแล้วยกไหล่ จากนั้นภาพก็กลับมาจับที่ใบหน้าหญิงสาวอีกครั้ง “ฉันมีความใฝ่ฝันว่าจะเป็นนักร้องที่ยิ่งใหญ่ มีแฟนที่หน้าตาดีมากๆ มีจิตใจงดงาม และเป็นสุภาพบุรุษแสนดี และถ้ารวยได้ก็ดี ฉันไม่ถือ”

“ทั้งหมดที่พูดมาคงต้องรอชาติหน้า” ภรรยาพูดเสียงจุ่น

“ฉัน...” หญิงสาวหยุดพูด เพื่อฉีกยิ้มหวานในแบบที่ดูดีที่สุดของตนเอง ก่อนจะทำท่าบึ้งๆ น่ารักใส่กล้อง “ฉันน่ารักมั๊ยคะ”

ภรรยาปิดทันทีเพราะทนดูต่อไปไม่ได้